

KORMÁNYOS GÁBOR

**SZEGÉNYEK
KENYERE**

VERSEK - KÖLTEMÉNYEK

A kötet anyagi támogatói:

Dr. Galambvári Jakab állatorvos Csávoly
Megváltó Gyógyszertár Csávoly
Kígyó Patika Baja
Elmer-Ker Kft. Csávoly
CBA Élelmiszerbolt Csávoly
Schwarcz Zoltán és neje Csávoly
Alpári Tibor Baja
Csávoly Önkormányzat
Csávoly Horvát Kisebbségi Önkormányzat
Csávoly Német Kisebbségi Önkormányzat
Dr. Parti István ügyvezető igazgató
Sárköz MTSZ Kft. Dusnok
Márfai Péter országgyűlési képviselő Baja

Nyomdai munkák
Arculat Nyomda Kft.
Felelős vezető
Csuvár Zoltán

Kormányos Gábor

SZEGÉNYEK KENYERE

Költő születik

Vastag kézirat-köteget hozott a posta. Egy bútorrestaurátor küldte el a verseit. Nem lepődtem meg, mikor beleolvastam: olyan versek voltak, amilyeneket megszoktam: szép érzések, szerelem, magány, szomorúság – de hát minden azon múlik, hogy tudjuk megírni. Kormányos Gábor könnyen és felszínesen írt. Már azon gondolkodtam, hogy tanácsoljam el a versírástól. Mi jobb, ha nyájasan, kedvesen tanácsolom el a lírától az önjelölt költőt, vagy ha gorombán, kurtán, hogy megértse: nem látok benne igazi tehetséget. Kínlódva verekedtem át magam a fogyatékosan megcsinált, közhelyes írásokon. Már a paksaméta felén is túljártam, s akkor egyszerre csak elkezdtem odafigyelni. Ezekben az írásokban valami megváltozott. Mintha szerzőjük váratlanul ráébredt volna valamire, amit korábban nem tudott. Ki tudja, mi hozta a fordulatot: belső érzelmi fejlődés, a kifejezés gyakorlása, olvasás, baráti tanács vagy a költészet isteneinek kegyelme? Sora jöttek az ígéretes versek, ha nem is hibátlanok. A mesterséget még nem igazán tudta, talán csak az ösztönei vezették. Elhagyogatta az olcsó slágerhangot, bátran, egyszer-egyszer szertelenül halmozva szavakat, képeket, valami egészen mást kezdett csinálni. Néha, szinte félálomban, rábízta magát a nyelv, az anyag erős sodrára. Mintha akaratától függetlenül, rejtélyes vonzásoknak engedve, társultak volna a verse elemei, nem úgy következtek egymás után, mint régebbi dalaiban. Lehetnek persze ezeknek a vakmerő kapcsolatoknak is veszélyei: elszabadulhat a vers, ellenőrizhetetlenné válik. Akárhogy is, azokban a vallomásokban már érzett valami kiszámíthatatlan, nem közönséges tehetség. Hol az volt az érzésem, hogy egy kicsit könnyelműen rábízta magát valami rejtett belső készítésre. Hol meg az, hogy jól teszi, úgy látszik, van benne valami, ami, mondhatni, erősebb nála. Írt ilyet, írt olyat, s én egyre inkább kezdtem azt hinni, hogy ez a költői pályakezdéshez illő koron jóval túl levő, sokféle tehetséggel megáldott ember csakugyan költő. Tud valamit, már-már holdkóros biztonsággal, amit más verselők nem tudnak. Most már csak az kellett, hogy mint a jó restaurátor-asztalos, megtanulja a mesterséget. Most már sokat tud, s hiszem, tudni fog még többet. Most már írhat egyszer-egyszer akár gyengébb verset is. Böven termő jó írásai mindenképpen javára billentik a mérleget.

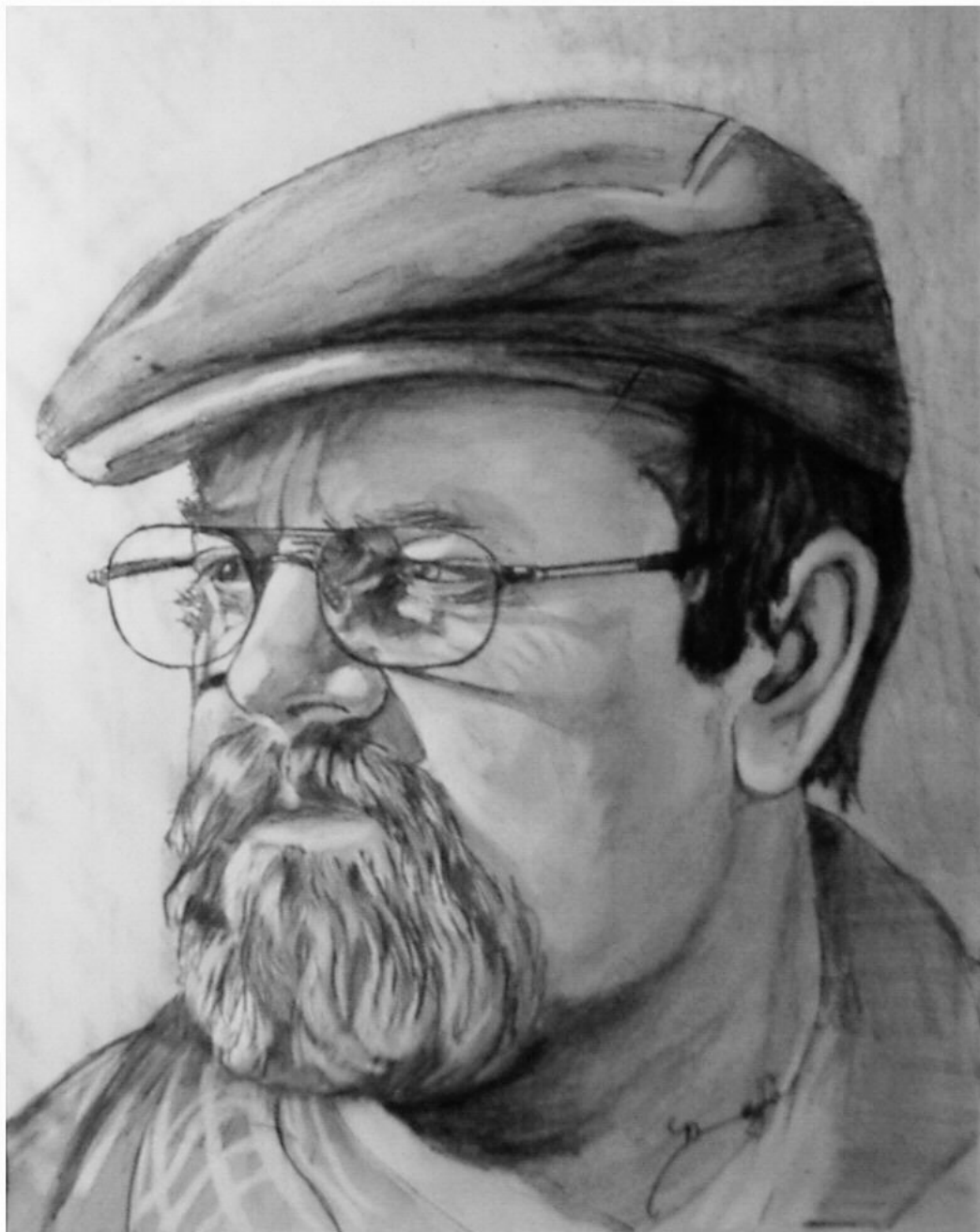
Lator László

**Ajánlom e kötetet mindazoknak akik
szívükön viselik sorsunkat.**

„Valami kancatej-szagú dal
Lelkem ős pusztáiból feljön
És jajgat a nap húnyó fényén
S meghal az esti búzaföldön”

Tóth Árpád: Fénylő búzaföldek között

Önarckép

Bevezető

Szeretettel köszöntöm az olvasót, tisztelettel és néma örömmel.

Még mindig olyan idöket élünk mint amilyet a magyar irodalom heroikus kora, Kazinczy és Kölcsey idejében. A költészet iránt belső parancsra érdeklödők száma oly annyira megfogyatkozott, hogy felmerül a kérdés, érdemes-e verseskötetet kiadni, van-e rá valós igény. Van-e igény a szellemiség e formában való megnyilvánulására. Őszintén szólva ez ügyben magam is bizonytalan vagyok.

De hát a költő dolga, hogy írjon s szembenézzzen kora silányságaival, mely minden esetben a kor politikájáról árulkodik. Azt hiszem a mai politika vezető áramlatában nincs helye a tiszta szellemnek.

Ma a politikacsinálók a közéletet megfertőzik, nemzetietlen, az országot elgyarmatosító menedzser-politikájukkal s ennek érdekében számúzik a kritikával átitatott szellemiséget, mely rávilágít hamisságaikra. Ez a szellemiség képes megmutatni a helyes utat, legalábbis a hétköznapiak morálja szintjén, tiszta értéket teremtve a demokrácia ma még átláthatatlan érdekszövetségei között. Képes az emberek figyelmét felhívni, hogy sorsuk alakítása saját kezükben van. S ha az emberek ezt megértik, a költészet felvilágosító sugallatára akár, akkor a költészet már nem hiábavaló, s a verseskötetek kiadása sem az! Egy verseskötet egyéb örömeiről nem is beszélve.

A szerző

Szegények kenyere I. fejezet

Ha rám nézel

Ne a minden hibával megvert
Embert nézzed de nézd a költőt
A kézzel meg nem foghatót
A rejtett kedveid kitöltőt

Ne érintsen ha térdig járok
A hétköznapiok szürke mocsán
Csak rejtőző énedre várok
Hogy eljőjj egyszer-egyszer hozzám

Költő vagyok csak más mi ég benn
Ha rám nézel szálnalmas ember
Ügyetlenül a földbe botló
Mélyen érintő szerelemmel

Goethe és Dante sőt Petőfi
Madár csontú ki összerezzen
S nem nyugszik csak az alkotásban
Egy örökfényű egyetemben.

Szabadság

A sír repedt sárgult a téglá
Elveszt a múlt hisz néma már
Itt nyers koron ordít a léha
Halált nem félő bős számár

Állok egyként még sírod mellett
Békém riadt hitem veled
Magányom védő árnyékodban
Érzem, hogy melegít tüzed

Veszőben is még terád nézek
Díszítem romos kegyhelyed
Minden nappalom túlélésig
Emészti tápláló kegyed

Drága rend mar még kénje száll és
Jelet rág a lélek falon
Még karcos ősök romlanak
Ne élj átkos némán s vakon

Emlékem vagy én emlékezem
Hogy vérbe hulltak hős napok
Az utcán dermeteg még a csend
Szememben szép könnyed csorog

Szabadság ájult rét virága
Vak váza-éjbe állított
Szivárogni át a repedésen
Hogy ne lehess többé titok

A sír repedt sárgult a téglá
Nem veszhet el te néma tár
Kellesz mint léleknek az Édes
Madárnak végtelen határ

Kegyetlen rabló-éj pörög de
Boldog leszek még azt tudom
Virágként nyílok ki szabadság
Elhagyott néma sírodon.

Fejtsd fel a teremtés bogát

E titkos kert bejáratánál
A genezis kapuján át
A géniusz útján járva
Fejtsd fel a teremtés bogát
A gondolatok tisztasága
Követendő utad legyen
Önmagunkat találod benne
S létem értelmét – azt hiszem.

Mint aki fél

Mint aki fél
Önnön tüzétől
De saját lángja
Őrzője bizalma
Mint aki
Önmagát meglátta
El is futna
Itt is maradna
Mint aki éhes
De saját vére tápja
Ki önnönmagától
Tanul tanítva
Úgy vagyok itt
Úgy török felétek
A megérett nap
Ösvényén keresztül

Örömöm élni

Örömöm élni
Hibátlan szívvel
Szép feledéstől
Romlatlan vérrel
Gigásztól – pórtól
Nem szakadva
Dobogni tovább
Minden magba
Örömet vérig
Sohasem sértve
Lét fecskeröptét felidézve
Minden percben
Új árnyra gyújtva
Teljes igazzal elvadulva.

Lehetnénk

Közös dolgaink most is vonzanának
Nem feszülnék neki a vak világnak

Ne takarja el harci zaj lelketek
Lehetnénk barátok újra emberek!

Hogy emlékezhessünk

Mikor magam vagyok
Verset írok mert oly sok az
Mit nem élhetek újra

Ifjúságom pávamadara
Emlék-kerítésem tollász
Be-benéz bordáim s koponyám mögé

Halvány ősök és tavaszok
Lengenek szerelmi ködben
Apró megpatkolt örömök
Döngenek az őszi csöndben

Jártam már ott a szíveken
A szenvedélyek magasán
Őszinte dalunk szép jövőm
Kezed ráncain ég anyám

Mi sokan álmodtunk egy álmot
Egyenlősdí játékot játszva
Még látszat játékaink mögött
Állt rendszerünk vörös bakája

De ifjúságunk mégis szép volt
Ép hajnalokon szembe néztünk
Sarkunkon harmat-gyíkok másztak
Címerek között reméltünk

Egymást vállalt dolgaink hívtak
Szüret és téglarakások
Ébresztettek a honi nyárban
Közös munkák boroztatások

Na és a lányok ölelések
Padokon szeplős vallomások
Árvalányhajás mezők ágyán
Fölénk hajoltak az akácok

Most itt ülök toll a kezemben
Még kint szép leányszemek égnek
S húrba feszült fiús örömök
Ödöngnek zsonganak zenélnek

Most itt ülök toll a kezemben
Még kint tudom más szelek járnak
De nem tagadhatom meg múltunk
Átadva szívemet a gyásznak

Még emlékszem a szépre vágyva
Belém égett testvériségre
Egységre népköztársaságra
Lélekre május elsejére

Komoly egeken komoly felhők
A tettek között komoly árnyak
Vigyázz ártatlanságodra most
Hitvány hiénakutyák vágnak

Reményeinknek fürtös ága
Lányom fiam jövője vágya
Most tépve lóg akár a zászló
Kifosztva taposva a sárba

Sírj emléklécen ülő páva
Rikoltsd bele a nagyvilágba
Egy értő s érthető élet kell
Hogy emlékezhessünk a mára.

Fekete idők szárnyán ülök

Fekete idők szárnyán ülök
Bűneitek ellen szegülök
Nem vigyáznak rám féltő szemek
Hogy a késektől megvédjenek

Nem alázkodom senki előtt
A halál jöjjön inkább előbb
A magam útján járok kelek
S ha eljön időm megpihenek

Viharok után lelkem árva
Tébolyult büszke táncát járja
Álmokat szó repül forog
Igazak ajtaján bekopog

Vihar után lágyak az egek
Hamis szóra már nem figyelek
Ketté szaggatott népem beteg
Jövőmre lelkemmel ügyelek

Vigaszba bujtassatok egek
Szívj magadba ég-kék fergeteg
Csend-arcú égi tengerekkel
Tisztulj csitulj megvert szívemmel

Vigasztaló őszinte lázzal
Simogass égi napvilággal
Körém nőtt hazug álnok hegyek
Szememből végleg eltűnjetek

Hazám most koszos pályaudvar
Arcom tükrözöm ablakokban
Tudom ki néz ott vissza reám
Magányom: rongyos holdfény babám.

József Attila nyomán (munkások)

Azt hisszük

Már itt vannak a tőkés birodalmak
Felőről mindent csattogó foguk
Ázsiát Afrikát már felfalták
Most minket fojt büdös gyomorszaguk
Egy nyál a töke – kifosztó zabálás
Már büdösség felhője ránk lehel
Embertelen harácsolási vágyból
Ha hagyjuk hát most minket nyelne el
Itt élünk még félő már nem sokáig
Hisz ránk támadt a múlt síkos hala
„Újságpapír az asztalon kenyérrel”
Lesz a béred dolgos magyar haza
Más parancsol lakásod bérlemény lesz
Szép hazánkra magyar gettó borul
Nem marad itt számunkra semmi más
Csak sirámaink utolsó vigaszul
Nem vagyunk már elvtársai egymásnak
Nem értünk mi már egyet semmiben
Szétválasztott az érdek kapzsisága
Szívünk csökkent – jövő csak ennyiben
Felfalta agyunk érzékeny hitünk
A rabló eszme hiénakutyája
Azt hisszük még ha mi is kutyák leszünk
Mi jobbak leszünk majd az ugatásba.

Tóth Árpádnak

Szent örületben

Szent örületben tartom csigád fülemhez
Orkánról lefejtett sóhajod dalát
E búgó jajt hallok én is fülemben
Mely a múltból szívembe viasszaszállt
Késő utód ki versedet olvasom
Setét bánatot érzek s mind megüt
Jelenünkből ferde szörnyek kelnek
S beteges lángok égnek itt mindenütt

Bús partokról én is köszöntlek téged
Rideg csendből küldöm feléd a sóhajt
Nem változott meg a fergeteg világ
Szelíd zenékre itt kevés a szózat
Nem háború az csak rabszolgaság
Leigázottság bénítja a népet
Hazát rettentő roppant Leviatán
Torokszorító harapása éget

Szigonyt rávetni ki volna titán
Ki áldozná fel drága életét
Nem lát nem hall és mást nem is akar
Csak számolgatni piszkos pénzeit
Most tartsd füledhez búgó bánatom
S halld meg késő utódod panaszát
Örülj hogy e kor nem mossa térded
S nem kell szégyellned előttem a mát

Mit tehetnék én arról hogy ilyen
A föld hátán élősködők faja
Lövészárkok megszokott fájdalma
A ráinktámadó tetveknek hada
Jobb nem lesz addig egészen soha
Még le nem szállnak mentő angyalok
Megtalálsz engem ha majd keresel
Egy könyv szürke lapjain bujdosok.

Arcomon túl

Éjjel tünődő – szomorú
Munkás te örök nyomorú
Jussod csak üres vasfazék
Jövőd létbüszke omladék
Léted növekvő tűz-kereszt
Kísértet váró képzelet
Kasza kapa és vaslapát
Tengert szárító szomjas láz
Rettenet gyilkos kényszerek
Változást úzó képzelet
Elveszett babér korona
Zúgó ember-tenger csoda
Jövőt kiérlelt lázadás
Gyávát ugrasztó botozás
Délen szorongó nyers erő
Vulkáni bölcs tengerszelő
Jussot osztó forradalom
Igaz álmot húzó barom
Csillag-tükör vesző vason

De mindhiába

Minden mindegybe vág
Minden mindenre vár
Vége szakadt zsineg
Semmit se tart ma már

Világunk befedő
Sötét tükrű tavak
Sodra reng az égen
Még számon gyászsavak

De nemhiába reng
De nemhiába zsong
A változás tüze
Csak szívemben szorong

A szó szegény bolond
Bolyong csak általam
Ustor-bolytú szélben
Lobog világtalan

Szennyből tűnve végleg
A csend holdjára hull
Kifagyva időnkől
Jég-csend lesz bánatul

És már sehol se leng
Szép ügye sem borong
A változás tüze
Lehült néma korong

Minden mindegybe vág
Minden mindenre vár
Vége szakadt zsineg
Semmit se tart ma már.

Boldogtalan kolonc

Igaz – fogház a faltalan homály
Amelyben bolyong s elveszik a szem
A hit ha csorbul a kopás-kövén
A látás madara nem énekel

A tapogató ösztön-félsz ha űz
A harangzúgás cirpelő bogár
A reménység hamar az égre tűz
Még talpad alatt sír-gyomrú határ

Elveszett vagy és tisztátlan szegény
Átmosott agyú vak szerénytelen
Könny-sarat tapos körmös lábad és
Agyad szikrája hűs és fénytelen

Légy ember – még körötted könnyzápor
Mint ablaktörlő mossa az utat
Nyújtsd ki kezéd és dobd el a vasat
A lélek hűbb közös jövőt kutat

Igaz – fogház a faltalan homály
Az arany-ketrec rácsain belül
Szemed még fénylő ásványként ragyog
Lelked a vihar soha el nem ül

Hát békülj – hívatott életeddel
Szolgálni vagy szellem üdvösséged!
S leszel hasznos része az egésznek
Vagy boldogtalan kolonc – ha érted.

Boglyába vág a villa

Itt mind a változás halottja – új magyar
Vesztes csatáinkban krónikus jelen
Ösvénytelen jövő elfáradt vállakon
Keserves kenyér nyelvünkön íztelen

Bolyongás titkosult úttalan utakon
Talpaink árnyékán felserken a gyom
Fájdalmas hangom száll virágtalan bokor
Elveszett a hit ismét nagyon nagyon

A kifosztott erdő üres moraja száll
Rózsaként pompázik előttünk a gyom
Káprázat selyme leng takarja el szemed
Ördögi körön angyali szárnyakon

Érted és ellened harsányul az ige
Fénytelen szele zavart tócsát kavar
Érzi hogy erőtlén terül el ereje
Így a kedve szerint tesz amit akar

Hálója megfeszül ismét fogoly a dal
Festett a szép arc – gyilkos farkast takar
A látszat még szabad de szíved belehal
Elégül az étvágy mást nem is akar

Boglyába vág a villa nem szelezve szét
Uralja az álmok minden közhelyét
Még új silóba törten ernyed a gerinc
Ráébred a lélek alul maradt megint.

Elszólom

Spiccen élek tős teremben
Akár a csillag száraz ágon
Válság terhes magyar tájban
Világ terhes ingoványon

Bábeltornyú őshazában
Könnygerjesztő érzelemmel
Bábel örökű magányban
Igaz szóló értelemmel

Magunk között idegenként
Szókkal védve bátorságom
Igaz szókkal bármi áron
Tudva hovatarozásom

Száll a dal fülednek szánom
Elszólva szilaj tengeren
Megosztható ős-világon
Hánykodik egyedül s

Az értelem habjain csillog
Térközi fénye elmerül
Sekély sötétségek alatt
Lelkem szikár homokra ül

Még európai hajós
A világvégre vert időn
Feszülök lényegem körül
De alig bírja már erőm

Szabadulj fel új tettbe már
Te rossz érzésű tős magyar
Teremtsd újjá országodat
Mit gyermeked büszkén szaval

Tárd fel bűnös titkaidat
Ne nyomja holtig létemet
Építve tornyosabb jövőt
Ritkán gyónhatóbb életet.

Juhász Gyula nyomán

Te őszi gyönyörű

Fehér rózsza te őszi gyönyörű
Felgyújtsd pirosra újra arcomat
Sapkám hegyén gomblyukamban égjen
A szégyent ölő munkás öntudat

Csapdába estél újra nemzetem
Lenézettek szegény szerény faja
Önbecsüléstől megfosztott munkás
Nem neked szól ma már a muzsika

Elvarázsolták dolgos jussodat
Ha nem cselekszel semmid sem marad
Méltóságod kifosztó csürhe az
Új úri osztály szórja aranyad

Hited szíved át hiába adtad
Boldogtalanság foszt és az adók
Szívják véred használják karod – még
Üresen állnak a villanykarók

Ébredj végre már új öntudatra
Csak hitegetnek a nemes urak
Elszegényedett falvak városok
Nem mutatnak a jövőbe utat

Vedd észre már becsaptak csúfosan
A történelem ismétli magát
Rád hárul újból a szent feladat
Hogy megtisztítsd a szennytől e hazát

Fehér rózsza te őszi gyönyörű
Felgyújtsd pirosra újra arcomat
Sapkám hegyén gomblyukamban égjen
A szégyent ölő munkás öntudat.

Nemzet-szív-tüzek lengjenek

Úgy érzem mint szögesdrótot
Mint élő hal pucolás közben
Létem elszívó indulat
Fájó érzése süt köröttem

Rothadás undor szaga száll
Úgy élek mint ablaküreg
Amin a vak szél ki-be jár
S új tükre többé nem szület

Arcomba gyötört arcok esnek
A szegények könnyein ázok
Némán őrlő jövő suhan
Ha két talppal elé nem állok

Rettenet úz jövőnk szele
Mellemben szuronyokkal várok
Még hiszek benned józan ész
Méltóbb igazabb rendre vágyok

Városok falvak pusztá népek
Lázás lüktetése izgat
Csak önmagunkba vetett hitünk
Hozhat itt számunkra újat

Nemzet-szív-tüzek lengjenek
A lélek forró szelén újra
Fehérlő májusi virág
A kabát hajtókára szúrva

Forrjon a lelked lelkemen
Elsöpörve láncos világot
Égetve egyenlőbb jövőt
Betemetve a lövészárkot.

Tegnap mérge

Újra érzem csontjaimban
Holnapunk már régen itt van
Tegnap mérge hat a mában
Világ pusztul a világban

Szén-fényes kék éjszakákon
Levert vagyok gyakran fádom
Kihültek a tüzes álmok
Döbbenet esőin ázok

Juhász Gyulás hitem elszállt
Elhervadt az őszirózsa
Minden múltam csak halottak
Hős emléken tornyosul ma

E világod holt világom
Régi sivatagát járom
Csontok kígyók nyomán árva
Hitem felmentésre várva

Őszirózsa – őszirózsa
Fáradt lelkű őszi nóta
Drága mentség drága emlék
Szép bús forradalmi kellék

Fehér csillagok kék égben
Jövőnk holt bolygók fényében
Láncos hitünk csendre verve
Lányos szívünk leteperve

Újra érzem csontjaimban
Holnapunk már régen itt van
Tegnap mérge hat a mában
Világ pusztul a világban

Búsan nézem

A nincstelenek lépcsőjén ülök
Mellém szegődött kuvasz a költészet
Ketten nézzük mi betegen zörög
A csontjaira soványodott élet

Elosztották már földi javainkat
Akár jogunkat diploma szerint
Az ima maradt nekünk jussul újra
Új Horthy-korunk grófjai szerint

Kirekesztettek ismét e hazából
Mérhetd a szegények kenyerét
Nem jut babér e jogegyenlő tájon
Hiába hívod összes szentjeid

Lehetsz bármilyen jobb sohase náluk
A hatalom maró rozsdája rág
Itt nem nőhet fel szellemed világig
Itt elfűrészelt alattad az ág

Nem fogadják tanácsaid intésed
Hiába igaz érckemény hited
A túlokosok országában élsz itt
Ostobák gőgje tépi szét szíved

Itt ellopták a jövőt ostobák
A hullazsákot megtömve dugig
Az alkotások helyén pénz virít
Az alkotó letaszítva porig

Hiába álmodsz egységes országot
Hol tetteidet meg is becsülik
A féltékenység parazsa megéget
S hogy maguk mentsék lelkedet ütik

Itt a diploma felsőbbrendű gőgje
S nem a tudás mi értéket teremt
Itt dönthet silány diplomás közféreg
A valós érték holt térben kereng

Ezt kell írnom bár fájnak e sorok
Hisz hazámról van szó kit szeretek
De nem írhatok mást csak igazat
Hát változzatok égmagas hegyek

A nincstelennek lépcsőjén ülök
Nyüszít bennem e kutya-költemény
Búsan nézem mi betegen csoszog
A csontjára soványodott erény.

Ladányi Mihálynak

Üvöltsd-üvöltsd

A szeretőm nem szeret soha
Az isten nem élhet sokáig
Minden hit vak és ostoba
De mindenki eljut idáig

Hazudsz! Ringyó szelekkel simogatsz
Ne emlékezz DÓZSÁT – ATTILÁT –
Hited s igazad mind kihízták
Kigömbölyödő proletárjaid!

A szentségit! – nélkülük nem lehet?
Üvöltsd üvöltsd: Én nem ezt akartam!
S ha megölnék engeddd meg nekem
S én holttestükkel betakarlak.

Nagy Lászlónak

Köszönöm az aranyakat

Köszönöm az aranyakat
Halálos minden darabja
Fehér tűz szavad haláloed
Vasba izzott létem akarja
Köszönöm szíved hű zenéd
Gyönyörű gyötrő szép csodádat
Nincs torpanás de továbblépés
Csak belül fojtogat a bánat
Szívért hazát hazáért csókot
Csókomért forró ölet ágyat
Gyémánt élű virágos kardot
Kell az még vágyódom utánad
Kellesz még vágyódom utánad
Múltaddal magadhoz öleltél
Nekem a vaksi lét egén
Héliosz aranytüze lettél

Mért érzem úgy

Mért érzem úgy hogy úgy vagyok
Kötélhídon az árva
Alattam bérház-rab-család
Hazám s tragédiája
Apák s anyák magyarsága
Mint zúgó lombú fenyves
Az árulás kavarta szél
Korbácsain szederjes
Mért érzem úgy hogy úgy vagyok
Se hazája se mása
Mint olcsón eladott gyermek
Zsarnokok rabszolgája
Magyar névvel sorszám alatt
Fogolyként meggyalázva
A Rolex órás istenek
Olcsó mennyországába
Mért érzem úgy hogy úgy vagyok
Kötélhídon az árva
Alólam kilopott jövő
Lógok a pusztulásba
Mért érzem úgy hogy elvették
Magyar hazámat tőlem
S nem marad jussul semmi más
Vélt múlt silány jövőben.

Arad környéki barátomnak

De jó ha fáj

De jó ha fáj! Még árvalányhaj lebben
Sárga füvek közt kinn az ősz füzesben
Még odaát két domb közé rekedten
Szőlő levétől fájó nóta rebben

De jó ha fáj! Olykor könnyes a lélek
Így csordul íze ős idők levének
Még áldozatra nem hajlik az óra
De így van ez már évtizedek óta

De jó ha fáj! Pünkösdi csokros ének
Falusi kocsmák füstösen tekergő
Kun bánaton növekvő édes érzet
De jó ha fájsz! Hisz bús fájdalmad éltet

Hát nézz belém ha igazán szeretsz még
Ha barátságom őszintén szeretnéd
Testvéri vágyunk sok bús szürke árnyát
Közös örökünk közös dalra váltsák

De jó ha fáj! Még hiányod – hiányom
Hosszú Kunságban csillagos határon
Alacsony térdű lovak nyomán járok
Ölünk romjain gyászvirágos árok

Így csordul íze ős idők borának
Két domb között rekedten felkiáltlak
Még áldozatra nem hajlik az óra
De így volt velünk évszázadok óta.

Várjak – ne várjak

Most itt ülök betegen csendben
Csalódott vér-üres szemekben
Háttal a múltnak leigázva
Szemben a jövő földi-gyászban

Lesz-e másként várjam? ne várjam?
Vagy széledjek szét a homályban?
Nyomorban mint szétlopott gyárak
Kéményei ha füstbe szállnak?

Maradjak-e várjak? ne várjak?
Szívemben füst-fekete bánat
Itt mellőzve útszélre esten
Nem tudom már mit is kerestem

Agyakra ülő léttelenség
Szegénységgel fényezett szentség
Elszürkült cselédsorsú árnyak
Sorain megváltásra várjak?

Mi maradt? egy-két asszony szája?
Hitetlen ölelése bája?
Barbár barátok vihogása?
Haldoklik szívem csendes tája.

Haldoklik szívem csendes tája
Nem hisz a magyar megváltásba
Jövöm mint a szétlopott gyárak
Kéményein a füstbe szállnak.

Te cigány-magyar

Szunnyad a szerelem
A jólét virága e
Testnyi hant-földű hazában
Tavaszm nyaram gyászban
Arcom kényszerű nászban
Soha szebb meztelenebb nem volt
a rózsza

Most remeg e föld zugában
S a fáknak a holnap szomora
Te bongsz – borongsz
Szemed a világ gyásza s
nyomora

Te cigány-magyar
Bőrödet feszíti az állam
Skalpod is lenyúzza bátran
Aztán magadra hagy a gyászban
Elveszejtő többszámban.

Se rabok se szabadok

Engem majd azért fognak el
Mert szabad vagyok

A rabok törvénye szerint

Téged mert nem bírtad már
A vak szolgálatot

A szabadok törvénye szerint

Se rabok se szabadok
Nem vagyunk már

Balek leszél vagy bűnöző

Balek leszél vagy bűnöző
Drogokat áruló vagány
Látod nem segít a haza
A jövőd itt csupa talány

Még a barát is hazudik
Hátad mögött dugja nejed
Látod ilyen szar a világ
De kárhoztat ha nincs hited

Kirúgtak jussra kérdező
Nem szívelték a nagy pofád
Neked nem lehet igazad
A jog magasról leokád

Jó példa az a többinek
Megélhetési seggnyaló
Lehetsz cseléd újra apám
Nem istenség – munkaadó

A kormány is magadra hagy
Nem szíveli a más baját
Ígéretet Ő kapsz ezt meg azt
Csak voksodat add rá barát

S ha választasz ígéretőt
Nem szűnik meg a szívatás
Tollasodik képviselőd
Hogy ki a hitvány nem vitás

Csak rajtad múlik egyedül
Holnapod lesz-e de vigyázz
Ismerd meg jobban fajodat
S ha ütni kell hát ne hibázz.

Arcod aranysminket keres

Szívjad önmagad csikkedig
Aztán taposd meg parazsad
Lepkényi vágyad alakít
Levizelt torzó mi marad

Arcod aranysminket keres
Szemedben foszladó a táj
Szárnyatlan hever madarad
Minden unott szar és sivár

A gödörnek békéje vonz
Fenn senki sem érti szavad
Undor hányás tócsák felett
Ki vagy tisztának megmarad

Másokban hullasz szerte-szét
Rád ne ordítson aki bánt
Sajátos ózon-trónon ülsz
Még más a dögvészba ránt

Azután ki nem szarja le
Azt hogy bűdös lett a virág
Csak pusztuljon silány fajod
Legkevésbé a te hibád.

Szegények kenyere

Imám dalom zengő fohász
Vert kovásztalan kenyere
Illata átjárja szobám
Melege átjárja szívem

Még keresztet tart két karom
Jézus arc kérges tenyerem
Nappal amit felépítetek
Csak az erősíti hitem

Kit két keze tart ÓRIÁS
Nem sírást okozó méreg
Ne fűrja szived soha át
Élősködő arany-féreg

Imám dalom zengő fohász
Élek szegények kenyeren
Elkerül minden aljasság
A tisztaság őrző erény

Ez program az élet ára
Új partra jutsz ha kényedül
Születésed tisztasága
Emberi sárral nem vegyül

Költő e dolgod hivatás
Jézus kincs élned kell vele
A tiszta lét ős talaján
Nő a szegények kenyere.

Mert vezető csak az legyen

Mert vezető csak az legyen
A közösbe többet tegyen
Ne vastagítsa aranyát
De oldozza mások baját

Mert vezető csak az legyen
Ki népe közt él nem hegyen
Ki vállán hordja sorsomat
Hogy adhasson azért hivat

Mert vezető csak az legyen
Ki úgy szeret mint istenem
Ki feledteti bánatom
Ki hisz bennem s én azt tudom

Mert vezető csak az legyen
Ki elfogadja kész hitem
Ki megvéd ha bajban vagyok
Ki orvost hív és nem papot

Mert vezető csak az legyen
Ki elhivatott énvelem
Kinek a fontos én vagyok
S akinek én is adhatok

Mert vezető csak az legyen
Ki áldozatképes velem
Ki szerethet mert szeretem
Beteljesíti életem

Mert vezető csak az legyen
Ki ha kell meghalna velem
És Ő is tisztelne ezért
Szolgálatkész életemért.

Jöjj mindent újjászülő enyészet

Érett e kor a teljes pusztulásra
Talán most kéne világgá züllennem
Jöjj Nirvána szívemet újra tárd ma
Hogy tettünk szülessen újra szerelem

Jöjj mindenkit újjászülő enyészet
Élet halál parázs-liliom vágya
Most jöjj pokol jöjj éjtündér világa
Vörösmarty Mihály Ady magánya

Kagylóba fog a krisztusi szabadság
Köröttünk csókák rigók kopogása
A múlt jelen jövő káosza bennünk
Rendtelen csókok meztelen világa

Még hántolatlan a csalogány ének
A sötétség sátánjai vihognak
Még sárkánytűztől égnek fel a kertek
Még soványka a szívünkben a holnap

Most jöjj el bűn új bűnhődés világa
Bátyáink véres rózsáit levágni
Bilincstől mentett tolvajkezüket most
Táruzó rózsámmal bilincsbe zárni

Jöjj mindenkit újjászülő enyészet
Élet halál parázs-liliom vágya
Most jöjj pokol jöjj éjtündér világa
Vörösmarty Mihály Ady csodája.

Hét helyett

Futnék a szél nomád lovával
Szememben a vér öröke
Nyugodnék a csillagos éjben
Öledben újra örökre

Ó köles árpa búza kása
Ős múltam tápláló magom
Ó dió alma körte szőlő
Lelkem bódító izgalom

Szélvédett folyó menti ábránd –
Szabadság védő leánya
Kapj termékeny öledbe újra
S biztass vissza a világba

Nemzetség törzsem új sorában
Hol nem ismert az örület
Nem civilizálnak halálra
És sötét árnyék sem követ

Ti magyarok nagyapák fiúk
Unokák áldott gyermekek
Itt és most e honi világban
Ismét nemzetre leljetek

Ó a vér ha – ha újra osztja
Testvérségünknek örökét
Nem szaggatva szét családokat
Félve példás ősök hitét

Hét helyett eggyé kell most válnunk
Vércseppjeinkben büszkeség
Örök időkre összeforralni
Amíg csak engedi az ég

Magunk elleni lázadásunk
Elfojtja rendjével az ész
Jövőnkre hősi múltunk száll majd
S összeforr a széttört egész

Futnék a szél nomád lovával
Szememben a vér öröme
Nyugodnék a csillagos éjben
Öledben újra örökre.

Hitem gyönyörű

Bodzásra hajló égi fény
Gallyroppantó árnyék balett
Szép proletár leányként lépj
Hajlik a föld hajlok veled
Sosem zuhanhatsz fény-anya
Hold a Mars lehullhat régen
Hitem gyönyörű csillaga
Ott égysz a keleti égen
Hallgatunk világgal telten
Mennyre duzzadt sötét habok
Fenyegetnek baltás csendben
Politikusok – gyilkosok
Reményt – látható határon
Új hajnal hozhat felferőn
Ha mégsem hát úgy sosem lesz
Feltámadás e temetőn.

Már túl a szón

Mellkast növelő pori létnek
Bakancsal tiport múlt az ára
Boruljon nedves szemfedő ma
Üdvösségül semmi se drága
Velőbe égett vasszegek
Reménye alvadt vastagon
Megtévesztőn a vágy énekel
– Halott pacsirta a havon
Hűlő csillagom földi árnya
Csavart fokú pásztorbotom
Csüggedő lelkem: arany szárnyam
Csak árok menti ló-halom
Már túl a szón a jelbe zárva
A csendben kiégett jelen
Értéken tisztán újra támaszt
Követni való szép hitem
Még körbe szegő pori-lángot
Új hold-sápadtság oltogat
A lélek vasladikon ülve
Kánon szólamot bontogat
A hát hasadtan domborul fel
Álom halmok szentélyein
Meleg barlangok lángja táncol
A jövő rejtett mélyein
Szívek fáin lengenek szerte
Csúcsaikon hold s nap-madár
Ha biztatót suttog a hajnal
A feketébbje messze száll.

Nem képzet csal

Ha tisztulsz majd nyomortól aranytól
Az aljasság karlánca nem kötöz
S a lét tiszta szintézisét járod
Temetve minden ártót mi közös

Ha a születés értelmét látod
A létezés értékén igazán
Új embertípust serkenthetsz bárhol
Kivel a jövő útjára találsz

S nem vak szemedben más pusztasága
Véredben nő önzetlen az öröm
Álmodban ott él mindenki álma
S nem tépi szét szellemed a közöny

Ha látod már jézusi igazam
Eldobjad éjsötét papi csuhád
Érdek nélkül szép világod járva
Nem kell hogy ajkad marják az imák

Ha lerántod magad hamis vásznát
Szétfeszítéd önzésed rácsait
Meglátod majd a boldogság póri
A lét-érte-értelem titkos tájait

Hajódban ül minden nemzetséged
Mely jövődet vak sírba nem veti
Te leszel a múlt egyetlen vágya
Még földünket pusztulás nem veri

Nem képzet csal gondolat-délibáb
Csak tetterre vár még a kényes jövő
Válladat Atlasz terhe nyomja már
Egy nehéz gömb s a forduló idő.

Őszintén

Nem kell és nincs is aranyam ezüstöm
Nem vágyok kastélyt luxus kővilágot
Faragott hitet érczel öntött arcot
Szerelem helyett köves fém-virágot

És szép nyakadra ékes kőkalárist
Vigasz-gyémántot a hűség helyett
Karod ölel és karom öleljen
Őszintén át minden vagyon helyett

Hiszen kincset szült itt e földi jászol
Vele együtt szívedben többet élsz
A bűnös ember földi vagyonánál
Tetteinél szép kedves többet érsz

Had rontsák mások e hűvös világot
Politikák idétlen jelszavak és
Más efféle alantas hitványságok
Nekünk az igaz szó hite marad

Őszintén szép az igazságnak kelyhe
E holt udvart itt nem díszíti még
Belülről omló lelkünk tiszta selyme
Mi kívül még olcsó szürke penész

Ördög munkál a bársonyok mögött és
Koccint az élet haszonrészére
Ameddig nem övé az egész csárda
Kis pohárral aligha éri be

Nem változik a fergeteg világ még
Nem égeti meg egy szent háború
Még nem pusztul ki velejéig féreg
S nem győz mi hű Isten akaratú.

Nem kell és nincs is aranyam ezüstöm
Hiszen kincset szült itt e földi jászol
Őszintén szép az igazságnak kelyhe
Mi egyre több bátor szívben világol.

Felismerésben vált a feszület

Ezen a földön itt már semmi más
Csak ítélet mi végrehajtatik
Nem fogalmazódik félő kétely
Miért vagyunk mi itt a harmadik

Pogány katedrák tanúi szemünk
Vadvíz alatti szürkületbe fül
Képmásra húzva szennyes álruhák
– Az öröklét feledve hanyagul.

Arany-veríték eső homlokunk
A gőg magánya torz uralkodás
Kongó fejek lézer-só világa
Körömmel öltött rongy-lobogtatás

Szárnyatlan hever fehér galambom
Színes ablakok szűrő fényében
De él még komor szívemben Isten
Mint zöld-lomb a fa szürke kérgében

Túl az emberin dér-öblű világ
Rideg ősi vég vértelen szele
Magányomban zúg végtelen körön
Perem-érzést üt lelkemen vele

Hogy ütközik az ég a mindenséghez?
Hogy csavarodik rám indája vissza?
Oldható-e fájdalom amit érzek?
Lesz-e öröm a kínok-kínja újra?

Ha nappalok kézzel nem fogható
Értéke köt hogy lelkem lelkedet
A tanítás ha hangtalan fon át
Éri s köti be vérző szívedet

Szentháromságban vagy még harmadik
A menedék bús ítélet elől
Felismerésben vált a feszület
A teremtés jobbik énje felől

Így ütközik az ég a mindenséghez
Így csavarodik bús indája vissza
Így oldható a fájdalom mit érzek
Így lesz öröm a kínok-kínja újra.

Kitárult szívvel

Kitárult szívvel áhítom
Lelked még ölelő karom
Szegények vállaira száll
Szegények házaiba vár

Hangjukban hallom hangomat
Hallok egy hangot mely hívát
Akár új idők kezdetén
Ott fenn nagy Sionnak hegyén

Még emberség szikrája kél
Bennem is ugyanannyit ér
Nagy harcra bír lendíteni
Nagy harcra fel pendíteni

Szellem és tisztesség védjen
Gyilkos harcokban merészen
Bántó barbár hordák alatt
Soha disznó csontok miatt

Röptetek galamb szellemet
A fák közé amíg lehet
Akár a fényes napgolyót
Rossz sorsunkból kioldozót

Tisztuljanak meg partjaink
Általuk fényes dalaink
Szálljanak a vizek felett
Szálljanak pusztulás helyett

És én tudom mert azt hiszem
Az éter úgy tisztul velem
„Hogy a sokféle földi lénynek”
Tiszta dalunk lesz majd a lényeg

A sokaság közül csak lesz
„Nemünk nevére érdemes”
Ki mégsem hát az annyit ér
Mint kerék nélküli szekér.

Fehér szirmokat hordozó

Múltam jövőm köbe zárva
Minden idő mesze elhint
Jelenem bomló virága
Szabadság szirmain érint

Hívogató szép himnusza
Földre pásztor csalogató
Kipörget a tiszta vérből
Mindent ami megosztható

Pörget engem pörget téged
Mindent értünk lobbant lángra
Lázba hozza a vidéket
Aztán bujdos bánatába

Nem a bánat-gyászos felhő
Napom éltető karátja
Te éltetsz hűtlen tekergő
Szabadság fehér virága

Haragos a puszták szele
Éj-fekete vén tenyérrel
Felhőket hajt mindenfelé
Napunkat takarva kéjjel

Eltakarva rejtegetve
Sötétben tartva a tájat
Lelkemre jaj szép hitemre
Félelmet küld néma árnyat

De biztató dal ha hallik
Szerelemre hívogatót
Kipörgök a napvilágra
Forró csókokkal oldozó

Múltam jövőm köbe zárva
Minden idő messze elhint
Jelenem bomló virága
Szabadság szirmain érint.

Énértem

Nincs pajzs krisztus kínjai ellen
A Golgota a tiéd is

Minden lépésed kereszt nyomja
A korona a tiéd is

Minden térdre zuhanása és
Véres könnye a tiéd is

Tudod hogy nem ment meg az Isten
De te tovább mész azért is

Tudod hogy újra elárulnak
És arcul csókolnak mégis

Vakon hiszel romlott fajodban
Bordád közé döfnek mégis

Már megbocsátom makacsságod
És vak hited is megértem

Halálod lesz majd megváltásom
Mit meg fogsz hozni énértem

Esőárnyék

Ki szólna hát....– Hitem
Lekapart szivárvány
Szememben esőárnyék
A fönix halott
A jámbor erdő mocskaiban jár még
Mi elhagyott madarak
Zsenge tollunk közt a zápor
S a fészület: Vesztett
Dombok hátán árnyék
A táj már elsuhant
Egykor szép csúcsok
Keresztre zuhanva
A vesztett pajzs dicsőségbe zengve
Futkos háton a kudarcos mosoly
Soványka jövőnket kicserepezve
Hála neked újhodás harsonása
A fákból lakó örök félhomály
A fénytelenek fényűző igája
Agyakba süllyedt gőzölgő mocsár
Hála neked vezető vehetetlen
Erdőnk felett vész zúg zabolátlan
Égnek fekete holdak nem is bánom
Mert én a napra vágytam
Hitem lekapart szivárvány
Szememben esőárnyék
Még valahol belül
Új emlékekre s mesékre vágynék de
Szívem rácsainak csapódva
Csorog az éveken az ég
Csókok falán átszivároga
Csapódik ki a messzeség
Semmink sincs már
Hangos szívem
Most te nyugtathatsz vigasztalva
Még időm üvegén átragyogsz
Szívemet felhozva a napra
Fönixünk halott halott madár
De új feltámadásra vár
És születik is már valahol
Ahol csak nekünk dalol
Valahol egy szebb madár.

Jövő tanúja

Mozdulatlan áll az ősz
Adj erőt te mozdulatlan
Mozdulatlan áll a hős
Adj lelket e mozdulatban

Légy erősebb ó drága hit
Légy erősebb a vér szavánál
Mozdulatlan áll az ősz
A jövő idő kapujánál

Robbanj hát szét aranykapu
Lépésünk átkívánczik
Mozdulatlan áll az ősz
A kapuban várakozik

Nyílj meg ó hitnek kapuja
Légy erősebb a vér szavánál
Legyek a jövő tanúja
A nyárba átlépő királynál.

Arcod fordítsd

Szilaj tájra megváltón jött a fény
Málló arcunkat meglátta az Isten
Dallá lágyult a mindenség-vihar
Szent kegygé feszült rá a tájra minden

Az ember harca kicsinyes harag
Patak vize ha tengerként morajlik
Még körötte a teremtés forog
A mindenségnek óriása alszik

Tanulni járj a tájba kis kegyelmes
A békesség egyszeri tanait
Fűben virágban rétek közti dal van
Halld meg e dalt az ősin anyait

A kör egésze bomlóan pörög már
Küllői közt rettenet-csend lebeg
A teremtés gyönyörű és kegyetlen
Te halsz bele de csak őt menti meg

Hát arcodat fordítsd a fény felé most
Szent kegygé érve tárul ki eléd
A mindenség még óriása alszik
A teremtés angyala száll feléd

Szerencsés vagy te szilaj táj lakója
Fényben látta meg arcodat az Isten
Dallá lágyul a mindenség-vihar
Szent kegygé feszült rá a tájra minden.

2006- szeptember

Mivoltunk nekik

Az éj fekete sara számon
Csak láz – hajnalig takaró
Én mozdulatlan állok – bátor
Fenn csillagot szítál a tó
Még néma az ég – moccanatlan
Csak bennem lázasul tüze
Közelebb ér ütő szívemhez
Mély égboltnyi csend fedi be
Felettem ezüst penge villan
Vad árapályt játszó magány
Lépés nem hallik – mozdulatlan
Minden halott – jég és pogány
Holdfénybe tűnő közeten
Rekedt a bonyolult tudat
Magam állok az éjszakában
Szikár egyedül s boldogabb
Időkre nézek vissza s egyben
Idézem sarlós napjaim
A csendből kivált élességben
Előbukkannak hangjaim
Így kora őszi hangulatban
Alkonyat után egymagam
Állok az éjben mozdulatlan
S a szélnek síró hangja van
Az ég fekete sara számon
Szívemen felszakadt a nyár
Lélekbe süllyed minden érvem
Rozsdával támad a halál
Múlik a lét idő szabadság
Anyagba írott napjain
Ballag a lélek osztogatlan
Az éj tajtékos partjain
Az ég fekete sara számon
Még körülöttem dül a tér
Ha nem leszünk eldöntik végleg
Mivoltunk nekik mennyit ér.

Szemem szemedbe

Új holdvilág alatt vágtat a szarvas
Tűnő nyomon fekete rengetegbe
Utána járok változó határon
De nem ég vágyam gyilkos gerjedelme

Már meséink elenyésző nyomából
A félelmei világát feledve
Hős Eidoszunk igaz útját járom
Árnyaink között lelket keresve

Még természetes okokat szeretve
A változást mi élővé tesz újra
A géniusznak szikrájára lesve
Úzött a hő indított feléd újra

Mint Dul leányt riasztlak terelve
Elkötelezve Enéhnek szép ügyét
Felkészülve örömei rettenetre
Vadat feledve gyújtva új lét tüzét

Okokkal is törődő szép tudáson
Feléd nyújtom a teremtésnek hitét
Ki engem is ki téged is teremtett
Utoljára ad itt számunkra esélyt

Arcod mögötti arcodba szerettem
Rejtőzködésed gomb alatti árkán
Megérinteném kezdeted szerényen
Hogy a szerelem meleg vackán várj rám

Nagyon kevés a nappaloknak száma
Mindenek fölött az éj uralkodik
A jóra valósból nem sok van hátra
Szemem szemedbe féltőn kapaszkodik

Engesztelésül szülj utódot értünk
Képmásunk ifjú tüzeiben szép jövő
Új holdvilág alatt vágtat a szarvas
Futása tán jobb hazába vezető.

Hinni tudsz

Toronyházak rácsos teherliftek
Dobtalan zenék
Alul s felülnézet
Sikátorok létrák 407-es utca
Halott-szemű lányok
Kék galambok pizska
Fényes ég-karcolók
Fekete bérházak
Torkomon megakadt XXI. század
Láthatatlan ember
Láthatatlan élet
Templomszagú múltam
A semmibe réved
Elsorvadt gyökerű
Jégvirág-mennyország
Önmagába roskadt
Céltalan szabadság
Magány verte parkok
Közömbös sírkertek
Vihar-hangú álmok jégesői vernek
Értéktelen jövő – jövőn vesztett múltak
Kiürült emlékek
Érdemtelen újak
Globális világkép – virtuális élet
Jég-rideg jövőkép neonjai égnek
Napfény-arcú ábránd
Pálmás előérzet –
Csöpögő szürkeség
Boldogtalan kékek
Foltos lakóparkok
Kétszer-kettes álmok
Mégis hinni akarsz
Egy méltóbb világot.

Rehabilitáltak és más példaképek emlékére

Elhallgatva a köveken

Nem érdekel
Fű borította csontjaik fénye.
A család megszáradt zokogása
A halál kültelkeink
Kétség üledékeikben turkálók.
A feltámasztott múlt szemetesládáiban
Kyrie eleisonok csendes tusáival ébredőn
magam mosolyára.

A vihar
Sivatagot szórt szemembe.
Vigíliák és parafrázisok között
Lelkem haldokló – könyörgés.
Kezem kezedet szorítja
Süllyedek a kitaposott mocsár halottjaival
Kárhozva kék citerákba
Tegnapunk tele költözik a házból
Szakad a csillag tavaszok égnek
Suttog a szellő májusi álmok
Elfojtott vággyal egekre lépnek.
Talán nem nagy bűn ha hirtelen
Valami tette vágytam e kiszáradt mederben!
Már akkor is későn hisz
Ébredésem megelőzte a folyó,
Mely elrabolta belévetett hitem –
Hagyva röpke lázadást örökölni, mely
A szabadság hálójában örökre elmerül.
Ó eretnekség büntetlen vétke
Egünk csak márványtábla
Vágy-lázás léptünk a pásztor bevárta
Elmosódva a pergamenen
Fényünk már sárga
Minek a szabadság ha nincsen vitorlája!
Elhallgatva a köveken
Lelkem árva újra
Nem érint fényes jövő
Halok a porba hullva.

Lélekre száll a régi dal

Mint rideg kopár kővidék
Holtjai közt Ezékiel
Úgy állok csontjaik felett
És be kell érnem ennyivel

Még körülér a tényi fény
S a szem határán elúszik
Köröttem hössé vált fiúk
Reménye homályba csúszik

A megörült egek alatt
A vért locsolva szerte-szét
Egy nemzettelenül hitvány
Gonosz dalolja énekét

Ma már az idő késein
Magam érzem elfaragva
Mint létezésből a csodát
Mából lényegem tagadva

Mint elveszett romantikus
Idézem szép alkalmaim
Pendítve fel a húrokat
A múlt kihűlt dallamain

Még sírba száll a régi dal
Hű vörös színén elterít
Még gomolygó hangulatom
Múltam honvágyával vegyít

Szikár emlék-halottjaim
Kétes jövő koloncai
Lelkem mélyén fényben ülő
Múltam rám néző árnyai

Nekünk már semmi az mi van
Példaképű hősünk halott
Élet és halál peremén
Érem-aranyként elkopott

Lélekre száll a régi dal
Még tüzes színén elterít
Újra írva fiúkorom
A hit s szerelem napjait.

Ha nincs a költő

Ha nincs a költő már halott vagyok
Terem kitölték rideg áramok
Csak fájó idők lován vágatok
Mint lélek-arcú szárnyas árnyatok

De mindegy is halott vagy nem halott
Átkos tényemből ki nem bújhatok
Csak fáj a hátamon vágott kenyér
Szívemben késed hogy jobban legyél

Az ártatlan kerek tekintetek
Ha rám néznek mint tiszta kisgyerek
Csak fáj a hátukon vágott kenyér
Szívükben kés hogy te jobban legyél

Csak fáj a szádon meghasadt ige
A paradicsom fényű semmise
Csak fáj a hiten gócolt daganat
Mi szemek elé húz hályog falat

A test nem fáj ha három lába nő
Csak a szó hogyha az gonosztevő
Még szakadt zsebű valóság helyett
A Kánai mennyegzőt hirdeted

Ha nekem fáj neked is fájni fog
Nem terjedhet rajtunk tovább e drog
Szavaid bennem már halott dobok
Kialudt lángod többé nem lobog

A völgy deres és deres a kereszt
A dülőúton többé ne keresd
A fagyott földben didereg a mag
Még aranytornácán a nap vigad

Jeges tóban világ-felhő-habok
Zászló-kék égen sápadt csillagok
Ó Európa csapású hibák
Már pusztulásba fordult kis világ

Ha nincs a költő már halott vagyok
Terem kitöltik rideg áramok
Csak fájó idők lován vágatok
Mint lélek-arcú szárnyas árnyatok.

Költő az éjszakában II. fejezet

Gondolatban megérintelek

Kürthangos szívem kapuin
Ki-be döngenek lépteim
Halvány zajt zuhognak az erek
S az értelem partjain
Gondolatban megérintelek
A távolság valahol még közös öröm
De elválaszt egymástól
Vak földi éned
Múltunkat jelenünktől
Jövőnktől a mát
Mint közös örömünktől
Valós lényegünket
Nem ismered
Nem láttad
Nem tudod: Szögesdrótjain
folyton fönnakadva
Benned ráncolódó akadály
A rád épülő „nem”-ek földi hangja
Elszeparálja lényegünk értelmét
Ős egységünk sejtjeiről leválva
Folyvást rontja bús földi helyzetünket
Fel nem tett kérdéseink lelki árnya
Az őszinteség vak elpusztítása
A bűn titkoltság erős kényszere
A barátságok földbehantolása
A titkosultság kényszer-érdeke
E romlottságunknak bűnös világa
Bújócska létünk hazug kényszere
A makacs számár ösztön-félsz IÁ-ja
Az értelemnek bűnös végzete.
Régóta vágylak változás hulláma
Fogd önmagadba emberi fajom
Egy naptól fényes tisztuló világba
A tisztesség partjain – gondolom.

Lator Lászlónak

Veled az Isten

Az árnyék este kísértőn lebeg
Kannavirágok szárai között
A hintaszék bambusza nyekereg
Fonatából a pára kiszökött

A holdhajó macskáján vesztegel
A test rácsain alvad az idő
A táj lecsúszva szemekről szakadt
Fekete vízcseppekkel megtelő

El-elakadva szűk lélegzeten
Az Isten átszól lángra kész szaván
Segítve fel új tüzet gyújtani
A pusztai nép egyszerű dalán

De nem dicsőség teljesebb tudom
Első csatában a vért ontani
Jó végre él az ember századot
Ha lángokat tud még felgyújtani

Hát nyújtsd ki most rőt láng felé szíved
Te oxigén erejű tiszta kéz
Kedved Lator példáján felnövő
Új életet tápláló tiszta méz

Veled az Isten általad velem
Növeszt ma tölgyet a nagy tölgy alatt
S már nem hiába a kegyes idő
A tett a szín előtt dicső maradt

És nő a tölgy igaz szép ég felé
Friss oxigén madárdalt zengve fel
S már nem hiába a múltó idő
Igaz tettere Isten hangja felel.

II.

Arany és vörös színre tört az ég
Fehér bárány tapos rajta lelkem
Bezáró sugár-rácsba fog ma még –
Ahogy rabságom cellája testem

Szép viharok ragadnak könnyedén
Sikolyok nyelvén késő éj sirat
Leválnak lassan minden szenvedély
A mindenség sűg csendesén hivat

Szem nem látható magasban lobog
Kezemre játszó éteri erényt
Ha elbukik a nap tüze maga
Ne sajnálhasson semmise szegényt

A nagy boldogság estébe forog
A szón a tettes öleléseken
Állok honnan minden szerte látni
Szentháromsággal fényesült hegyen

De együtt öregedtünk itt noha
Ruhád alól több bőr szakadt le már
De egy az öröklétnek hűs szele
Amely fuvallat elbódít ma már

Ég és föld – szikla a kisével
Teremtés mely tántoríthatatlan
Akár Angelo Dávid szobrában
Jelenik az öröklét hívatlan

Még párolog a láva szagú test
Az ég vörösből verő kékre vált
Még fájdalmaink ős ösztöne hajt
A kézfogás melege meg nem árt

Mert kényszerűen szép vétek az út
Függetlenedni átka úgy se hagy
Mi átka is erénye ugyanúgy
Vele együtt leszel s leszek szabad.

Játszódni hívtál

Játszódni hívtál kedveidbe
Rád ismeréses perceimben
Játszódni könny-fényű örömmel
Most kárhozom vérző körömmel
Kitéptelek szikár szívemből
Kitéptelek már mindenemből
Mégis hívogatsz rendületlen
Hitetlen ártó életemben
Játszódni hívsz szertelen könnyen
Szárnysuhogásos tiszta csöndben
Ahogy irgalmad alatt járok
Talán még egyszer rád találok
S játszódni hívlak térdelt rendben
Zsámolyra érett egyetemben
Felnyílón kedved újra járva
Titkaidnak birodalmába
Hívj játszódni örök nagy árva
Fényed láthatatlanságába
Játszva játszódni könnyben kényben
Játszódni oltári szentségben
Játszódni végleges egészben
A végső szabadság kedvében
Játszódni újra szívem szárba
Szökkenteni az árnyvilágba

Csak a vers

Nincs semmi csak a vers maga csak
Ez a világló tiszta érzés
Nem vezércikk és nem plakát
Csak hangulat változó készség

Nincs semmi csak a vers maga csak
Ez a szépre hűlt fájó képség
Lelkemről szakadt üzenet
Mindenséggel rokonult vérség

Nincs semmi csak a vers maga csak
Ez a talán-valóság mélység
Belső hangomon átütő
Lassan pusztító ősi kétség

Mint létezés tört idő tükre
Csak talány-valóságú kény
Haldokló testen átszivárgó
Vérre alvadó költemény

Nincs semmi csak a vers maga csak
Ez a győzelmes tiszta érzés
Nem vallás és nem ámítás
Csak láttató valóság értés.

Hát hol vagy

Hát hol vagy
Mít valóban annak hívnak
Oly fényességgel mikor jössz el újra
Mikor esel be küszöbömön
S leszel nekem újra útba

Éjjel itt voltál kétségtelenül

Az ablaknál álltál éppen
A küszöbre léptél közben
Az ágyban és az álmaimban
Bódítottál ha nem is ittam

Nem voltál rajtam rontó ének
Azt akartad hogy hozzád érjek
Te csoda nőstény szép költészet.

Mint hegytetőn bögő számár

Felnöttem hollók erdejében
Farkasok birkák vackán ülve
Felnöttem langymeleg avarban
A harcmezőket elkerülve

Felnöttem félig öntudatlan
Fiúkorom tündéri kénye
Paradoxon utamat járta
Emberi világot remélve

De felnöttem s ablakok nyíltak
Szemed láttán kigyúlt a fény
Szívemben szívedet cipeltem
S lelkemben ott élt a remény

De most az erdő sűrűjében
Rettentő hangok szárnyain
Körülleng e kornak lidérce
Minden napjaim árnyain

Szívekben sárkánykan mi végül
Tüzével lelkem perzseli
Magammal amit hordtam eddig
Gyilkos szemekkel elnyeli

Itt a seregekből kiválva
Vesztegetéstől messze már
Az igaz szózatot recsegve
Mint hegytetőn bögő számár

Kiáltom örök szózatom ma
Remélve egyszer megtapad
S a józan ész nap-tollú szárnyán
Elrepíti hozzám szavad

Felnősz – újból ablakok nyílnak
S ezernyi fénnel jössz felém
Szívedben szívemet cipelve
S lelkedben újra száz remény.

József Attilához

Velem szólva

Szálltál mint rikoltó páva
Az emberiség párkányára
Jártál holt lelkek útjain
Igaz hitűek tájain
Szavaid fényében ázott
Mély gyárudvarokon a reggel
Sétányon lépdelt rakparton ült
Jelen múlt jövő összeérten
S elúszott a Duna vizén
Mint az a kivájt dinnyehéj
Elúsztál te is borús égen
De bennem élsz virrasztasz ébren
Krisztus gazdagon
Ember szegényen
Velem szólva
Szegények pávája voltál
Csak emberforma vágyad zengett
Vigasztalást remélve éltél
S válladra dőltek a keresztek
Romokon lengett csipkés árnyad
A sas szemében szarka ült
Elmédet elszívta a bánat
A nap forró szívedre hült
Körbe fogott a rettenet
Szép egyensúlyod eleresztve
Igazi társad sem akadt
Reszkető kezedet keresve
A járt utakat is veszejtve
A háromság arcain át
Tollal kereszttel számotvetve
Bukott szemedben a világ
A mindenség árkába esve
A fent és lent mindegyre már
Ős körön látom boldogságod
Min szíved a szívembe zár.

Költő az éjszakában

Az utcák lengő homályába fogva
Vergődik még az éjszaka koboldja
Bánat kísért a falak néma árnya
Költő jár így magányos éjszakába

Telve a lelke bíborló dalokkal
Még ölelkezik élővel halottal
Dús csókot lehel kóróra keresztre
Napot gyújtva pislákoló szemekbe

Hitet ébresztve Vazulok hadába
Bűnöst ajánl szép új megtisztulásra
Szerelmet olt keserű csók tavakba
Haragot békít közös szép kalandra

Arany-sarat ver széptől vérző szája
Kevély idők zöld esőjében ázva
Még közönyt gerjesztő rőt-manókra hág
Még a tiszta szó pendít lantján imát

Ha e tettek-szívének ár-apálya
Nem bont oázist szemed sivatagába
Felkel s vállán már ott a nagykabát
Elindul háttal csendben az éjen át

Még telve lelke bíborló dalokkal
Még visszaint ég-fényes kék habokkal
De távolodik s ködbe vész az álom
Egy költő járt itt ezen a világon.

Vagyok hát

Lépéseimből ezer öröm nőtt
Megjártam időmnek felét
Lépek tovább jövő irányba
S hallgatók könnyű szív zenét

Öntudatomhoz visszatérek
A vak sötét vas zaja száll
Nincs bennem vigasztalható
Remény létmentő csak halál

Én az istent kerestem folyton
De szűk e tér bennem sehol
Egy parányi átélt öröklét
Mely létevel s velem rokon

Vagyok hát pusztuló öröm
A végtelenség peremén
Halálomtól sem várok többet
Csak amit már megéltem én.

A szívre hegyezett idő

Halott tanyák közt puszta csend
Ott derengsz hús árokszélben
Elhalkult halotti imák
Végén feledésbe érten

Még süttetnéd magad tudom
Az élet napsugarain
Átélnéd megannyi éned
A múlt néma halottain

A kényed az mi múlt ha zeng
Nem kímélt véred az élet
Mi rád lett mérve utolért
Teljesült rajtad a végzet

A szívre hegyezett idő
Mi érted kódolt üzenet
Sokáig lázasan lökött
Vérrel hullámozó ütemet

Sorsod már néma tükre még
Átlagodat verő szívnek
Biztat kímél édes és rest
De véget vet a szenvedélynek

Nem köt már ide semmi sem
Utódjaidban más világ
Mi voltál ködbe tűnt erény
Az árok szelét küldi rád

Békés tanyák s a puszta csend
Volt világod édes éden
A sárral tűnt emlék ma már
Hiányát lelkemben érzem.

A test gyötör

Szúr-csíp és hasogat a fájdalom
Az éjszakát át gyalogolt úton
A test gyötör érzékeny tájamon
Le-fel járat nem enged el tudom
Pirula ellen ily reakció
Militáns anyag diktátor joga
Elpusztítja önmagát önmaga
Élősködő testem testemhez ért
Gyötri a szellem lélekerejét
De küzdök még s az életnek dala
Erőt ad nekem minden éjszaka
Összehúz rángat és újra kilök
Anyagom gyilkos törzsei között
Vak harc folyik az egészen belül
Még végül az egész is kimerül
De tartom – szép érdekem áltatom
Harmóniába érek egy napon
Ahogy a megszült szülője ölen
Az elmúlása fényes kezdetén.

A nevetés piros foltjai lehűlnek

A nevetés piros foltjai lehűlnek
És iszonyú csendet parancsol a szív
Dobhártyán feszül a jajt zuhogó lét
utolsó akkordja

Túl közel van hozzánk a halál
A megfeketedett ablakok mögött
Szeretkezés után az éjszaka
Hullámzó óceán és félelem
Csak fogd érintsd kezem
Nyugtass félek!
Ne aludj!!!
Túl közel a csend és
Túlságosan mélyre zuhanok
Beleim kútjaiba úgy hogy
Érzem átfolyni szívemen
Lelassult oxigénszegény lélegzetem
A halkuló dobokat s
Te álmok közt heversz

Most már magam vagyok

Fekete ablakok és testnyi félelem
A lüktető csend érhálóiban jázminok
Kék foltos csillagok gyűlnek szemembe

Magam vagyok

Elmerülök a tudatlan anyag hullámaiban
Érzem morogni magam
A szövetek közt lappangni lázamat
Sárga és lila macskák ugranak s
A tagok láncában reccsen a sikamlós éj
Egy elforgó gömb lassú násza ez
Kezes napéj s te álmokban heversz
Diózuhanásban
Félelmek nélkül
Időszakos halálban
Lassú már-már súlytalan halál az éj
A nevetés piros foltjai lehűlnek.

Ítélet

Ítélet: napfény szívverés
Embernek remény éltető
Babasírásból gyászszalag
Csontig fehérülő temető

Ó napfény-éje hős tudat
Húson nőző felismerés
Magzatvíz savas csepp-erő
Ráncokig tartó szenvedés

Élet szorítás kényszerek
Vöröslő vértócsa virág
Gerincen lógó temető
Velőbe kódolt szívhibák

Napfény – ítélet: dermesztő
Csillagtalant felismerés
Már elfogyó szín és erő
Jeltelen saját temetés

De vajon meddig süllyed még
Tettünk halálra ismerve
Vajon meddig él ég a vágy
Örök pusztulását feledve

Mikor csukódnak ablakok
Gyertyafényeinkbe zárva
Életet gyengítő utunk
Jeges valóságát járva

Napfény – ítélet: terjedő
Fény éjt felismerő tudás
Vak rideg égre ébredés
Teremtő napfénybe bukás

Ítélet: napfény – szívverés
Embernek sorsát terelő
Híg mindenséggel vert szívem
Csontig hűtlenült szerető.

Még nem ereszt

Holnap a homok fodrú szél
Apró kvarcai betakarnak
Újból része lesz szívem a
Magfényben úszó irgalmaknak

Felbomlok mint víz-habos ég
A szertelenül feglő kékben
S rátok hullok vértelenül
Az éj csillogó könnycseppjében

Pipacs és boglárka virág
Lesz földbékémet védő otthon
Madársóska mályva szírom
Bejáraton csüngő kolompom

Rét-békém tehén szuszogás
Birka és puli társaságon
Tószínű csend vesz majd körül
S a mindenség örömu álom.

Nyárfaszender imbolygásom
Lég-kristály gömbök között teszem
Esthajnali villongásom
Nagy vöröslő esti pávaszem

Hajnali rózsá-fény sugárban
Örökös kulcsban érkezem
Az elemeknek láng villámán
Ha felfénylik az értelem

Fúj csak fúj homok fodrú szél
Készségen buksz mostoha álom
Fúj csak fúj homok-fodrú szél
Még nem ereszt ember világom.

Este és reggel

A fáradtság hálóba lök
A szekrénykén vakul a lámpa
Héjam mögött az éjszaka
Ezerszínű medúza-tárcsa
Lassuló lélegzet dobok
Jelzik a rám csöpögő álmot
Aztán a cifraság szakad
Csendben testembe átszivárog
Fekszem az álom párna-medrén
Véremben plazma-nap ragyog
Haranggal ébreszt fel a reggel
S a hálón szőtt káprázatok.

A nap tiszta lényem ragyogja
A múltó íven felfelé
Számai között öröm vásik
Még szára indul lefelé

Ezernyi szikra szív-barázda
Pattog az élet színterén
Mi lódít lök és rajta tart
Az évek hézagos sínén
S ha napfény helyett neon villan
A fáradtság hálóba lök
A szekrénykén is húnyt a lámpa
Még álom-úton zötyögök
Majd újra feszül a kötél
És haranggal ébreszt a reggel
Elindul pályáján a nap
S feltölti vérem szerelemmel.

Mit ér

Mit ér a szóba tört idő
Ha elnémul ha kiürül
Ha többé nem látom szemed
Ahogy nevet ahogy örül

Mit ér az otthon melege
Ha nem vársz már ha nem figyelsz
Ha többé nem érint kezed
Ha nem csókolsz ha nem ölelsz

Mit ér a lét ha egyedül
Maradsz az ágyad szélénél
Ha nem szól többé senki rád
Ha nem pöröl ha nem beszél

Mit ér az összetett tenyér
Ha nincs ima egy szó se már
Ha nincs forró leheleted
Ha nem zuhog ha nem zihál

Mit ér a mosoly arcomon
Ha nincs öröm mi visszajár
Ha nincsen már közös idő
Mi visszavár mi visszavár

Mit ér az örök szenvedés
Ha megváltása nem erény
Mit ér az életem szívem
Ha nincs remény ha nincs remény.

A lélek nem a holnapé

Ha rejt a föld kő víz homok
Titkoknak kódja bölcs idő
Pergeti ránk homokjait
Az örök nagy védelmező

Bántón – zavart minden tudás
Ne ismerd közélről az Istent
Még szép reményt táplál beléd
Addig jó ameddig hitted

A bizonyosság csak megöl
Elveszti értelmét az ég
Kihűl a szent ügy és a láz
Követelve lelked tűzét

Mit rejt s árul el végül is
Elég legyen a bölcs határ
A lélek nem a holnapé
De ma minden csodát kitár

E kor tiéd ez a jelen
Használd becsüld meg boldogan
De bízd az Istenre mi lesz
Ő tudja jól mi dolga van

Ha rejt a föld kő víz homok
Titkoknak kódja bölcs idő
Pergeti ránk homokjait
Az örök nagy védelmező.

Messze a falutól

Ülök egy akácnak
Tuskóján merengve
Üres hittel kézzel
Takar be az este

Az estéim közül
A legkisebb este
Se csillaga nincsen
Se nincsen keresztje

Messze a falutól
Lelkem holdfény-csárda
Múltam mulatsága
Emléktáncát járja

Mellettem a pohár
Zöld opálja bárgyul
Remeg mint a lélek
Hogy egyszer elárvul

Elhagyja a mámor
Égő könnye szárad
S színén az elmúlás
Örökre szétárad.

Hazafelé

Az öreg dülön esti napban
Már hazafelé talpalok
Előttem egy-két nyúl felugrik
A bokorban fácskák

A szőlő felé iramodva
Ugrik a csalánoson át
Felverve a bokor nyugalmát
S alatta alvó madarát

Füst-langyos porok talpam alatt
Mint liszteszsákok bomlanak
Apró kis felhő-örvényekben
Ujjaim köré omlanak

Selymes a por meleg fonákja
Elkényeztetni talpamat
Tisztítja oldja masszírozza
Elfeledtetni gondomat

Kis kupacokban eldobálva
Kuporog méln a szemét
Kövein gyíkok sütkéreznek
A java téglatörmelék

Így kitüntetve a természet
Az ember által hontalan
Magára hagyott pusztulatban
Óvni szeretni hasztalan

A nap mögöttem a dombháton
Szúrós szemű vörös bunda
A tarló szélén lógó fejjel
Kullog mint egy öreg róka

A táj rokkó arany fényén
Halványkék repedés fakad
Melynek kis résén hason csúszva
Lassanként elszökik a nap

Árnyék cénál a poron éppen
Ahogy az úton fordulok
Bús szellő susog a fülemben
Hogy hazafelé talpalok

A gyógyító csend visszafordul
Habos felhők fölé lebeg
Mint madarat a fáknak lombja
Úgy rejtik el a fellegek

Lassan a dűlő vége jön
Hol kifordul a betonútra
S szemembe ötlík a falu
S szívembe lelkem minden búja.

Még én akarom

Úgy hat körül felgyújtom a napot
S a tiszta reggel tükreibe lépek
Az udvar rőt fehérbe konokul
Lobogó fák virágerdeje éget
Körülleng és kavarog köröttem
A falucsend flórája faunája
Úgy járok itt ahogy ott fenn az Isten
Ki saját legendáját megtalálta
Fehér házak vas-eres kerítések
Zöld bokrok között szeder berkenye
Árvalányhajás mezők vaddohánya
Szívemnek kedves béke szigete
A csendnek madárhangos operái
Égre zengetett öröm himnuszok
Az arany nap tavat szűrő villái
Új életet kelesztő virtusok
Ezüst lombú nyár égben rezgő képe
Némán futó vad felhő kuvaszok
Dús múltú tájak örökében élve
Isten arcát meglátva bódulok
Béke jár a tájban hangtalan még
A kövidéknek sértő zaja reng
Leng a neonnak vörös fényén ázva
Túl furcsa bűnén – bánatán mereng
De kinn a térben örök béke-tájak
Éltető erdők virág-klárisok
Harmat szirmokkal hintett katedrális
Bút feledtető ős majálisok
Csend s szabadság fészke fás-tanyám a
Májusi friss szél surrogó bogár
Itt nyílik elég fészek a madárnak
Itt a vándorló lélek is megáll
Érkező autóbúgás vonat füttye
Nem riaszt őzet fácánmadarat
Itt megáll az időnek küllőszára
S még én akarom állva is marad.

Sárga föld

Sárga föld
Agyagos sárga föld
Élet s halál mezsgyéje – láthatár
Feletted a madár
Alattad a halál
Szívem erjesztő cefre-sár
Sárga föld
Agyagos sárga száj
Hangomra csukló sárga táj
Könnyeim nyelő lepke föld
Még élek testemet gyötörd
Gyötört egy életem veled
Erőd erőm is azt hiszed
Bevethető a földi sír
Hátad csak mely mindent kibír
Hátam mely hajdan
Rossz koron
Keservet hordott hantodon
Tüzet szító gyilkos s konok
Létet nyelő dölyfös korok derén
Életet mentő szűz anyag
Mélységben búvó tiszta tag
Sárga föld
Agyagos sárga föld
Feletted kékben ég a zöld
Nyugodt szintjén halkan kívár
S ha időm jön színébe zár
Sárga föld
Agyagos sárga föld
Feletted vérben ég a zöld
Sziked örökre megkötöm
Öledhez legyen csak közöm.

Hámlik a föld arany tűzön

Por van a sparhert platniján
Por van a küszöbön s belül
Az esti csend fekete baglya
Megdőlt tanyám kéményén ül

Tapasztalt elaggott falak
Emlékén még a ló nyihog
Zörög a szétesett szekér
Kis kút kereke nyikorog

Szoknyád fodrán kúszik a szél
Az árnyékomon két kezed
Elhajlik még akár a lomb
Amikor szerelmünk teszed

Így volt s most udvar szert üres
A kert a tanyasi soron
Szoknyádnak fodra sem lobog
Már rég hűlt helyét sem tudom

Fa vályúban reszket az ég
Levél taréjok s csillagok
Úsznak az emlékek vizén
Veled együtt élt szép napok

Most csupasz s csípős a világ
Hámlik a föld arany tűzön
Újra kopár lett a szívem
Belepusztulok esküszöm

Még ahogy múlik fellobog
Feledhetetlen utalása
Másképp nézett ránk a világ
És másképp Isten a világra.

Szabálytalan szonett

Léptünk tünteti

Az utca csenddel hallgat a falu
Az ég ezüst-vizekkel útra kél
Bent vágy-meztelen tüzeink lobognak
A rádió is könnyű dalt zenél

Piáf zokog hétvégi szívünkhöz
Találkozunk és elveszünk megint
Lázunk lobban szívünkig vasárnap
S egymásba folynak örök perceink

De útra kelnek hitetlen szavaink
Az elernyedő kötések alatt
S kialszanak vetetlen öleink

Elhagyjuk reggel a kihűlt szobát
Előttünk feslő ing a pirkadat
Léptünk tünteti el egymás nyomát.

A lélek örök

A lélek ősi erő. – Bátor
Jelző fény a földi homályban
Elhagyja omló vázainkat
A halott anyagból kiszálltam

Felszáll ahogy szabadul a test
Rontó rogyos vályog falából
Újra teremtvé lényegét az
Éterin tiszta árnyvilágból

Elporladó szövet-koporsó
Vak kagylójából gyöngyöt izgat
Agyakba vésve lényegét fel
Isteni mécseivel virraszt

Lét-bizalmat teremt akárhol
Még hiányt pótló puszta-hang
Halál utáni visszajáró
Magány föld-árkon zúgó harang

Lélek Isteni bús magányos
Elhagyott kihasznált ős erény
Lét-vörös égő jelző fáklya
Embert felépítő szent remény

Gyász jajt csitító vigasz láng-fa
A rettenet éjén égve hat
E tiszta fény igaz tükrében
Majd fölismered önnönmagad.

A mámor csak

A mámor csak oly egyke mint az ember
Kit fehér szárnyak lengnek körbe-körbe
Oly fényes az oly édes tiszta csöndje
Rabsága öröklétet köt örömbé

E mámor minden érzésed tudója
Mély hatalom mely más szívekre ül ki
Szabadulva kényszerű homályból mi
Ajkamon szíved bús fájdalmát éli

Ez örömlánc a mámor orgonája
Lelkemben gyullad tisztító tüze
S tesz egykévé más lelkek oltalmára

Még ereje tiszta partokra tesz ki
Másokban gyullad fel újra álma
Boldogságát örökre elveszejtí.

Megkönnyebbülve

Az öreg szőlő homokján leültem
Tenyér-meleg fehér kárpitjára
Szikra-özönként repült tájak szerte
Homok-tükrén a szélben eleresztve
Tenyereimből a nap arany karátja

Csendben figyeltem mélán hanyatt fekve
A szél futását a sorok között
Pergett a homok tenyereimből szerte
Szemem az ég bejáratát kereste
És lelkem fent szállt már a felhők fölött

Nem éreztem időt hogy súlya lenne
Oly könnyen tűnt a délután hiszen
Némán fénylett az ősi csend szívemben
Szőlő és homok megszűnt körülöttem
Az ég lett úrrá tudáson és hiten

Így láthatatlan áramlattá válva
Kék egekbe ömlött át a vérem
Még körülöttem fürtös árnyak lógtak
A táj lombjai zöldben kóboroltak
A parttalan tér élményét megéltem

Az égből nőtt önkénytelen varázslat
És féktelen szabadság áramok
Úgy sodortak a fénylő tiszta térben
Lentről a fentig jutva az egészben
Mint fantázián a kényes mámorok

Szédített és ijesztett e forgás a
Függetlenség ismeretlensége
A lebegés talajtalan világa
Az iránytalan messzeségre tárva
A szabadság terein elenyészve

Rettentő erő hordott követelve
Térbe fel – a térből újra vissza
Úgy fogott pörgött velem körbe-körbe
Gyanútlan szívem halálra gyötörve
Hogy a homokra vágytam újra vissza

Nagy a szabadság s riasztón eretnek
Látatlan erő vad örvényei
Elragadtak a semmibe tepertek
Verő szívemre oda sem figyeltek
Jegesek voltak nagy fehér termei

Felültem és megkönnyebbülve láttam
Felém közelgő kedves alakod
És tudtam már hogy e rabságra vágytam
Veled maradni szerelmes rabságban
Nagy szabadságom nekem te adhatod.

Ott élnék

A legtöbb költő egykötetnyi lélek
Lapjaik közül ősi könny szivárog
Szép bánatuk tiszta mételye éget
Komor magányuk szobáiban élek
De a terekre csak miattad járok

Ahol a napfény átsüt a homályon
Ahol kezek tenyerek összeérnek
Ott ütném fel írnám dallá e könyvet
Ott hullatnék hitemre örömkönnyet
Szellemét fényét értve az igének

De tettek élesednek a halálra
Az áldozatok szeme kitörölve
Már idegen e világ arca tőlem
Szerelmet élni nem ölni születtem
Bár eltűnhetnék teredből örökre

Ahol kis kertek deszkái éreznek
Nem kastélyok forognak és paloták
Ahol tartalma íze van a csendnek
Istállója friss szénája a rendnek
Ott zászlót bontanak a májusfák

Ahol az imák bő termésért szállnak
Dús vizekért vadakért és csókokért
Ahol a terek táncokkal pörögnek
Selyem szalagok pántlikák zörögnek
– Ahol a halál van az életért

Ott élnék bátor forró himnuszokban
Ott ölelnék át madártollakon
Az ároktalan dús arcú mezőkön
Ahol magamtól társadul szegődöm
A világot magunknak mondhatom

Ott élnék s írnék könnyű dallamokban
Emberi arcunk milyen bámulatos
Virágoznék a vágynak csipkebokrán
A szellem hímporát szerte-szét szórnám
Nem lenne senki szürke és átlagos

A legtöbb költő egykötetnyi lélek
Lapjaik közül ősi bú szivárog
Szép bánatuk tiszta mételye éget
Komor magányuk szobáiban élek
Kint a terek beteg madara károg.

Mi lesz

Mi lesz ha
Az elhaló mozdulat
Csendje szakad rád
Csak a hajnali fény mi felissza
A kegyelem nélküli messzeségben
Bőrré változnak a zajok
Márványlapra szóródik a dió
A gyötrelmek szélben maradt szaga
Átjárja föld közé szorult sírásod.

Beethovennek

Az, hogy teljesen süket vagy, hogy elzuhant a csend
tovább,
széthulló magként megtapadva kitágulva, mint a világ.
Az, hogy teljesen magadba épült a kinti Ermitázs,
hogy ezüstös elégiákban hullámszol, mint az áradás.
És az, hogy harang-kondulásod, bíborral reszkető eged
langy melegét az esti nyárban felém suhogni engeded,
és...és, hogy az ájulásban szarvasok futnak
át veled arany-fényszórók sugarában,
tudom a nap,
éj, egyremegy.
Különbség nincsen semmi sem... –
zuhanj, zuhanj tovább,
vigyen lelkedig árvaságod,
világgá hullott némaságod.

Szellemre épülsz

Egylényegű és zárt a lélek
Még számtalan erényét nyújtja
Külvilágtól magányba verve
Tér meg önönmagához újra

Kényszer löki mocsokba nyálba
Különb világ mi benne tátong
Az élheteretlen mindenségből
Sötét anyagon ami átzsong

A szellem apró tüzét gyújtja
A rideg idők verte vérben
Hitet és reménységet tartva
Háborúban és szenvedésben

Lényeg löki előre hátra
A bizonyosság szent igéje
Hogy mindenkivel önmagában
Harmóniát teremtsen végre

Ha létünkben a test lefoszlik
Bizonyossággá nő a kétség
Kristálytisza szellemre épülsz
S körülvesz a teremtő szépség.

E zene oxigén

Hallgasd az orgonának hangját
Hűn zengő – csók hogy lelkem értsed
Feledd a földi-bűnös harcát
Mindenben az egyenlőt mérjed

Ott szabadságban leng a lényed
Kisebb rótabb nem lehetsz náluk
Az orgonáig fel kell érned
Síron túlra emel imájuk

Torkon ha fojtogat az érzés
Magad a gyilkos késen érzed
E zene oxigén belégzés
Eltörli rabságod ha érzed

A végtelen csillagtalan bú
Felszakad mint a rianó jég
Tűnik a kétség komorarcú
Mint vihar hagyott tisztuló ég

Az érzésnek hullám csapása
Mely minden hordaléktól mentes
Felemel egy tiszta világba
Hol az élet beléd szerelmes

Végzeted a csillagtalan bús
Gerjeszti lelked álnok harcát
E zene oxigén belégzés
Arcodra süti Isten arcát.

Tüzem alkonya

Nem vagyok én sem egyedül
Bár nagy a kert mögöttem
Leszállóban az este is
Sötét lombok köröttem

És ahogy lassan ballagok
Szív-esés zúg fölöttem
Napom fénye még felragyog
S kiég a fellegekben

Tüzem alkonya kék idő
Készül az elmúlásra
Ledobja árva csókjait
Bájlón a nagyvilágra

Kezem szorítja két kezéd
Még átolvad a tájba
Rátok süt még szeretetem
Zsarátnokló parázsa

És ahogy lassan eltűnik
Vöröslő habja lobban
Elfoszlik fönn az egeken
S ragyog a csillagokban.

Hold madár

Cseresznye foltos bíbor ég
Sötétzöld – füves csendje még
Riadt sárga kereket old
Fejem fölé röppent a hold

Feketén úszó vadkacsák
Suhannak így az égen át
A néma bíbor színű táj
Sajdul belül a szív zihál

Kapkod a csendben ki-kihagy
Sóhajt nagyot magányosat
Most minden felhő éle fáj
Fönn tovaszáll a hold-madár

Itt a kocsmá asztalánál

Itt a kocsmá asztalánál
Feldobok egy pénzdarabot
Ha a jobb felét mutatja
Szeretkezünk kint egy nagyot

Bemaszatozunk a holdat
Fejjel megyünk az ég felé
Mindkettőnknek úgy lesz a jó
Ha feneked lesz fölfelé

Amíg a hold holdad látja
Sírhat zibonghat a kocsmá
Velünk az éj fenekestül
Fröccsen fel a csillagokra

Itt a kocsmá asztalánál
Most újra egyedül vagyok
Ülj le kedves ide mellém
Feldobok egy pénzdarabot.

Napraforgó áll a napon

Napraforgó áll a napon
Körbe lengi bús bánatom
Lányok jönnek lányok mennek
Új borommal megöntöznak
Szerelmesem drága dáma
Döbrentett a vér titkára
Ki amint vet annyit élhet
Elveszejtett minden élet
Felrémlék majd minden szómmal
Együtt fürdünk holt húgommal-
Elém hívva minden árnyat
Múltunkat a bűnbe zártat
Lelkemet a vágyakozót
Angyal dicsre áhítózt
Mirtusz balzsam illatával
Bódulót az ég tavával
Egyszer mégis tovább állva
Más kiterjedésre vágyva
Kilépek az örök térbe
Fias csillagod képébe
Kilépek a messze mélybe
Teremtés színe elébe
Rásimulva küzdön érted
Bebocsátást hogy megérjed
Koldus korban széppé válok
Sírva is meséket látok
Aztán örök révbe érve
Eltűnök a mindenségbe
Majd borszínű hajnalokon
Átsütök az ablakodon
Forró párnád alá csúszva
Gyöngy-izzadtságodban úszva
Beérem méhed csöndjében
Új életre születésben
Új borokkal locsolkodva
Hűtlen csókon forrósodva
Napraforgó áll a napon
Körbelengi bús bánatom
Fejem felett fenn az égen
Csillagomat még elérem.

Idő-idő

Idő-idő még ártható
Szívem termein átható
Suttogás csontjaim felett
Hús dombom árkán ott lebeg

A pusztulásban lázadón
Fehér rózsákban áradón
Lelkem s tovább él a szóban
Sorsod felett virrasztóan

Idő-idő még ártható
Szívem pusztáin vágató
Tovább ülök a hátadon
Halhatatlan ezüst lovon

Idő-idő te vágató
Gyémánt fogsorú vad csikó
Hiába dobogsz szívemen
Tovább vágatok nyergeden

Kőpattintó tisztaságban
Lelkem tovább ég a gyászban
Barlang meleg tiszta lázban
Örök láncú kézfogásban.

Lát az isten bőgő szamarat

És látom érzem lázad sugarad
Mikor kardot nyel a mutatványos
És lát az Isten ember szamarat
Aki hiszi magáról hogy táltos

Így látszódunk csontkeretre ütve
Megnemesülve mint a kutyaőr
Túlélés törvényeit feledve
Magunk veszejtve megmártva a tör

Mohóságunk vak gravitáció
A fénylő anyag csapdáiba hull
Mágnesként vonz a piszkos érc hegye
Köveivel szívek közé szorul

A gazdagság rideg csontszárnyain
Kegyetlen rabló a múltó idő
Még áldott kezünk jaj elhervadó
Rövid utunkon keservet szedő

Végül megváltón borul ránk az éj
A földbe vész a nagy igyekezet
Semmivé lesz a fényes gyűjtemény
A lélek útján senki sem követ

Én látom érzem átkod ugyanaz
Ahogy haldoklik a mutatványos
És lát az Isten síró szamarat
Ki azt hitte magáról hogy táltos.

Nincs menekvés

Születtem bűnösök kényéből
Feloldozást váró közönyben
Születtem vezeklő magányra
Kereszt-halál zaja mögöttem

Szikrázó égbolt tiszta hója
Világítja az éjszakát
A földi lét isteni átkát
Érzem a sejtjeimen át

A gondolatnak szabadsága
Büntetés ég és föld között
Örök emberi bűnösségünk
Az anyag láncához kötöz

Nincs menekvés az istentelent
Az anyag bűvölete tartja
Még nem látja a menekülés
Száraz útját a zivatarban

Szikrázó égbolt tiszta hója
Világítja az éjszakát
Vezeklő magányomba zárva
Tántorgok itt – a téren át.

Felejtsd el

Vég nélküli ajtócsapódások és sírás
Fogd kézen a sziszegő szelet
Nyújtsd lépteid pupillák mögé és
Felragyognak a szavak tornyai
a hullámverésben

Bújj a tüzek gyűrűibe
A dagadó szőlőfürtbe
Szegélyezd csillókkal és
Rügyekkel a napot
Ússz titkos uszonyú
Szavak hordáival
A sűrűbe szivárgó fény
Molekuláival és
Csókold meg azokat
Akik csókra vágnak
Mert közös bennünk a félelem

Rejtsd el a terjeszkedés mágneseit
Jegyezd be szívedet
A felüthető nap könyvébe
Mert te vagy a magány
E függélyes ragyogásban hol
Gyengéden csúszik
A jázmin-szemhéjú halál
hajszálereivel ajkaidba

Akár egy idegen égitest
Kösd magadhoz a szemeket hogy
Megtanulhassák
Milyen benned az éjszaka s a
Hajnal kagylóleplű gyöngye

Felejtsd el a sziklák pengéit
Lépj okker és lila oázisodba s
Feltölti véred zengő dombokkal
A keselyű röptű szél
Kimosódnak füledből
Az ajtók vég nélküli csapódásai
Hogy örömed elérje a szerelmek kupoláit

Fohász

Uram a lelkem látogasd meg
Mielőtt testem még kiszenvéd

Nyiss egy kaput az öröklétbe
Játsszál saját magad kezére

Szeress belém mert szép a lelkem
Zsoltárok csendje zendül bennem

Csókolj meg és nevezz babádnak
De ne lökj oda a halálnak

Egyesüljünk szentháromságban
Lobogjunk nagy szűz ragyogásban

Ruházz fel hűséggel imával
Még feléd sodródom az árral

Látogasd meg uram a lelkem
Mielőtt megbüntetnél engem

Látogass meg és áldj meg engem
Ne haljon bűnösen az ember

Ne maradjak itt örök télben
Örökös kínzó tévelygésben

Tégy boldoggá ha már elvettél
Velem titokban szeretkeztél

Tégy látóvá hatalmas árva
Hogy rád találhassak akár ma

E hamisan pengő világban.

Fehér karácsonyt szerető

Havas erdőn jár az álom
Lelkimmel lelkedet várom
Forró csókunk bűnbocsánat
Simogatlak nem gyalázlak

Havas fenyők között járunk
Szerelmesen dudorászunk
Mégfürdünk a tiszta hóban
Egymás csókjára hajoltan

Kerek időnk karikában
Karácsonyi hittel bátran
Körbe-körbe pördülünk lenn
Égi csillag jön velünk fenn

Jászol meleg öled bársony
Lelkünkkel újjá születő
Jövők felhőkön sugárzó
Fehér karácsonyt szerető

Havas erdőn jár az álom
Lelkimmel lelkedet várom
Forró csókunk bűnbocsánat
Simogatlak nem gyalázlak.

Édes szülém s az Isten hangja

Így kaphattalak meg magamnak
Utánad vágyott énekem
Évmilliók óta hordtalak
S te bennem fogtad két kezem
Velem voltál gyermekkoromban
És leszel ahová megyek
Nem szakít le szívemről senki
Ellened bármit is teszek
Te kísérsz engem láthatatlan
Előtted semmi nem titok
Kísérsz az éjben szendergésben
Te hangtalan édes ki fog
Tűnődöm néha mégis miért
Szegődtél mellém orvosul
Üldögélsz csendben ágyam mellett
És bennem élsz szép álmomul
Egy pillanatra sem pihentél
Tűntél el suhantál tova
Dalomban létemmel üzentél
S a harangoknak szép szava
Sem tántorított el belőlem
S küldött az örök fény felé
Hiába törné női fej
Ezt soha meg nem értené
De bűnöm bennem túl erős vagy
Te gyöngé nő s az életem
Édes szülém s az Isten hangja
E kettős együtt él velem
De érzem azt hogy más a szándék
Szívedre teljes csend borul
Nem bont a távolság virágot
Mit rám hagyhatna vigaszul
De mégis megkaplak magamnak
A szentek arcán általam
Véletlen az hogy máshol másnak

A hit

Vérszemekkel vétkesülve
Romló tested kínjain át
Falépcsőn nem térdepelve
Járd meg utad a golgotát

Mint könnyű morzsa úgy pereg
Súly alatt a szikla borda
Kényszerű lépteid alatt
Mindig feljebb kapaszkodva

Vétkek bűnök tört erényén
Siralmas életkor porán
Hittelenség bomlott völgyén
Kikapaszkodásod során

Kereszt lóg a mélybe törten
Mentőkötélnyi oltalom
Cérnaszál a bűnös völgyben
A hit mibe kapaszkodom

Anyagba kövesült lélek
Mint tárna falba mart tükör
Elnyelte ős fényességed
Megtörve arcod ércükön

Kereszt lóg a mélybe törten
Mentőkötélnyi oltalom
Cérnaszál vak sújtólégben
A hit mibe kapaszkodom

A vágy erején kerülve
A hit súlyos harcain át
Szabadulhat kövült lelked
S kitárul majd a más világ.

Még élsz

Mély örömré hit nélkül nem talál
Kopár lesz kietlen mi hazányi
Rögtelen föld gyökértelen világ
És nincs idő másik életre várni

Az mindegy is miben s kiben hiszel
Tűz legyen emberi tetteidben
S hogy látod is e tűznek fényénél
Én is lángod jelenése lettem

Ha felismersz iker cseppjeidben
Átszellemült arcod kontúrjain
S elhagyott reménytelenség kedved
Fürödj velem a lét-nap fodrain

Nincs médium hogy önmagad védjed
Még élsz még élsz még élsz lobogni kell
Ránk hajlik a sár így is egészen
De nem veszhetünk el a semmiben

Mély örömré hit nélkül nem talál
A remete lét önző csendjében
A hallgatásnál nincs gyávább halál
Mi nem érhetjük be csak ennyivel.

Az öröm X. szélességi fokán III. fejezet

Üszkösödik a méz

A tükrök és gyémántok közül
Kivezeti a lányt a kardszárnyú nap
Lila pengéjén csúsznak egy ideig
Közben hús szél és coca-cola
Aztán vérzik a cédrus éj és
Fekete füvekre csordul a csók
Visszhangos erdő
Az álmok laza szökesége
Lassú léptű az éj-rianás
A tengerekből kibukó szöke fej
Felriad a lány
Vagy csak egyedül van
Fényterhes rét
Kiáltás-szemek
Hasba dagad a férfi fő
Kígyómarása
A fény szökésein keresztül
Vonszolja a lányt
Hassal dagad a könnyörgés
Beletúr újra meg újra
Borzolódik a lányszemű öröm és
Fekete szarvasok futása a rét és
Fekete madarak suhogása a rét és
Sírások sírása a rét
Üszkösödik a méz
Felszeletelődik a nap
Lesre állnak az éjszaka félelmei
Már közös ágyból szökik a szerelem.

Széthullunk

A szívem csupa vér
Már régen lehallgatták a tüzet
Széthullok
A hús deltájában keresem
A naprendszer lehetőségeit

Kék-bárány sír a letranszformált éjszaka
Piros udvarán
Húsom meghallja körmöd sírását
S te nem érted
Belénk törik az élet
Még szemed lagúnáiból rám fröccsen szíved
Te nem tudod – nem értheted
Pár percre Robinson szigetétől
Elnyel minket a föld

Csupa vér a szívem
A szerelem aranyhalai hassal felfelé
A könny-vörös változás tengerekben

A revolver-orgonák hang-pengéi leszúrnak
A születő hegedű csókját és
Mindig újra kezdődik a zuhanás
Valahol meghalnak a jázminok s te nem tudod
Csak éhesek vagyunk
Csak éhes vagy
Csak éhes vagyok
Csupa vér a szívem
Csupa vér a szíved
Már régen lehallgatták a tüzet
S mi széthullunk a hús illatos lugasában.

Abortusz előtti ölelés

Más semmi se

A szív lávatüze
Bevérzi ezt az éjszakát
Sejtéseink hártyavékony
Levele megremeg
A lassú-égés rózsája kitárul
Az ismeretlent dobbanó időben

Ó érintés ujjhegyei

Egy elfeketedés nélküli csók kitapintása
Egy tűzben fel nem ülő csók kitapintása és

Más semmi se

Most hogy itt vagyok s
Szürcsölünk egymásból kortynyit
Érzem hold melegíti a napot.

Az öröm x. szélességi fokán

Telefon és szerelem

Néma és daltalan magány
Membránok mögé bújt madár
Vallomás visszhang
És csengetésre vágyódás

Néma és est csiszolta száj
Boldogtalan üres homály
Membránok mögé bújt vallomás
Örömrre vágyódás talán

A kagyló süket füléből kihúzza
A gondolatkörökön át
A csúcsra cipeli
Aztán könnycsapadékos est
És könnyű dér
A körök kívül vagy belül de
Mindig összeszűkülnek
Úgy hogy elkerülhetetlen a büntetés
Az öröm x. szélességi fokán
Föltámadnak a szavak kőtől virágig
A szerelmek érvényüket veszti a
Hajnal lányudvarain
És megkezdődik az egyenesek
Körökké zsugorodása
Úgy tesz mintha
De csak menekedik
Membránok mögé bújik a madár
Estére sirály-sikoltássá szeletelődik a nap.

Éji mellek

Éji mellek ringnak számon
Bírója vagy te szívemnek
Hús esőn meztelen léptek
Vad húsunkban villan a kéj

Menekvés futásokat élek
Kettőnk szertelen tavaszán
Fény bújik rózsa szemedbe
S füttyög a csók csalogány

Megtérés az ősi mederbe
Éji csillagos időnk ez
Égből lelógó sugárcák
Fogják el rendre szívünket

Éj süti ránk szemeit éj
Veti bomló örömünk is
Így hív az idő ölelésre
S rejti szög hajnalainkat

Vágyaink mély köd-kutakon
Átérlik az úti halált
Kibomlanak még álmaimon
S omlóan halók mint a bástyák

Lobog az ing

Lobog az ing
Szétnyílik melleden
És kifehérlík
Az anyaság virága
Mint aranyló jövő
Fejünk felett
Úgy hullámszik az
Érett búzatábla
Nap pereg ránk
S a földeken
Csaholva fut
Lohol a szél
És velünk együtt az idő
Estére hazaér.

Jövő csillan

Szellő jár a füzesen
Ágat zörget üresen
Rezdülnek a lombok is
Szerelmes vagyok boldog is

Sütnek ránk a sugarak
Hajadban csillog a nap
Lobogását követi
Amíg kévébe köti

Ölelj át a nyár heves
Jaj csak szeress most szeress
Ajkunkon hevül a csók
Vérünkben vágy indulók

Befogad tán öled is
Boglya lángú tüze hisz
Szerelmünknek láza nő
Hívj öledbe tündöklő

Ölelj át mert jön az ősz
Attól félek hogy legyőz
Lehűti szívem a szó –
Tó vizét a jeges hó

Fogadj be még igazak
Szemünkben a sugarak
Takar feledhető jó –
Néma sírókat a szó

Tudom azt hogy csókoltál
Mindkettőnknek megvolt már
Pucér mellem kikacsint
Te vagy rajta már az ing

Jöhet tavasz ősz vagy tél
Szívem a szívedben él
Rád néz komolyan a pap
Jövő csillan egy boldogabb.

Már nincs remény

Az eső hull csak hull csak hull
Borong az ég borong borong
Az eső hull csak hull csak hull
A szív búsong búsong búsong
A dombok között kinn a nyár
Esőben áll csak áll csak áll
Az ég szürke gulyája száll
Csak száll csak száll
Csak száll csak száll
Szívemben most bús éj szítál
Bús éj szítál szítál szítál
Lombja között senki se jár
Nem jár nem jár nem jár nem jár
Szív lombjain zokog a száj
Nyakamba becsorog a táj
Egyhangú kedvetlen hitem
Az eső hull csak hull belém
Hogy újra aranyozd szívem
Már nincs remény
Már nincs remény.

Ne tudja senki

Az éjszakák utamban állnak olykor
S a nappaloknak lassuló folyása
Célomtól távol tart ma tőled engem
Mint bizonyosságaink vélt hiánya

Nem tudom érzem nagy lázát szívednek
Hogy szeretlek jaj ne mond meg senkinek
El írgyelnének átkokkal tőlem
S mindenki tudja a test mit rejteget

Csak így titokban égessük el egymást
Saját tűztérben lobogjon tűzünk fel
A nap se tudjon piruló arcunkról
S ne tudja senki napunk hogy tüzel.

Mondd (feleségemnek 1976)

Mondd
Elfogadsz-e úgy
Ahogy szemem
Szám kívánja
Mondd
Vigyázol-e rám
Ahogy napfény
Vigyáz a fákra
Mondd
Hosszú meneteléssel
Elöttem avval ami vár
Elfogadsz-e szerelemmel
Úgy ahogy szívem kíván
Mondd
Leszel-e asszonyom
Mélységbe süllyedt
Útra lépve
Mondd
Vándorlásaim során
Követsz-e majd
Szűkösen élve
Mondd
Hitem földszintjén
Vársz-e rám munka után
Ha fáradtan hazaérve
Vágyódom szeretet után
Mondd
Elfogadod-e
Hitem gyermekét
Ha akarom
Mondd
Neveled-e büszkén
Álmok nélkül konokon
Mondd
Ha majd elfáradunk
És őszi esők hullanak
Bánkódsz-e így:
El miért fogadtalak?

Ha hűl a test

És egyszer majd
A féktelen vizek
Kék márványaik
Élén összeérnek
És nem lesz már
Védelmező öled
Hol elbújhatnék
Jaj hogy tovább éljek
De most még itt
Az őszi tarlón járva
Langy estéinken
Meg menthetsz tudom
Ha összeérne
Szerelmünk hulláma
Hogy elbújtass
Öledben én hagyom
A nap mögött ahol
Fordul a föld
A széles este
Bíborszárnyakon
Szelíd öledben
S karodban a láz
Hol a hajnal csöszét
Bevárhatom
Mint korai tarlón
A meleg pára
Úgy leng a csend
A kis falu felett
A hosszúnapos munka
Boldog bére hogy
Az éjszakát
Megoszthatom veled
Mert egyszer csak
A féktelen vizek
Kék márványaik
Élén összeérnek
Még ad az élet
Megosztom veled
Ha hűl a test
Hogy szívedig elérjek.

Kérdés az állandó

Kérdés az állandó
Itt veled létezik
Még az örök öröm
Kettőnkben fészkezik

Kishitű árny kísér
Csókon át csókodig
Ajtónk mögött a vágy
Még velünk vétkezik

A változás maga
Mozgás a szíveden
Szívemen a jövő
Csak – múltó érzelem

Esetleges – csak itt
Erős szívdobbanás
De mással is igaz
Szerelmi robbanás

Valami könnyedség
Lepke a szívemen
Valami ami él
Még veled élvezem

Jaj mi röpké öröm
Könnyedség ködbe száll
S testünkbe az ige
Idő-sírja bezár.

Miféle

Most szádon pipacs fényű csend remeg
Miféle méhek hordanak belém
Hogy árvaságod esőhangjain
Dobolsz bennem vad ritmussal és így
Elém az esték sötét vásznain
Mint ezerágú cédrus megjelenysz
És jelenésed lázas percein
A végtelen magányból kiemelsz

Miféle ködfény szirmokkal tüzelsz
Az éj fekete márványos hegyén
Hogy izgalom kéjes – ismeretlen
Hipnózisok kíváncsisága kél
Üveg-pipacs ajkadon napsörök
Habzó tengeri végtelenje él
Nyelveden bomló csillagrendszerek
Vadul gyöngyöző éji csendje kél

Miféle titkos távoli arány
Fényizmaival ölelsz szüntelen
Hogy dáliákká duzzad a halál
Egyetlen csendtől esős éjjelen
De éreznem kell újra meleged
Átívódom inkább a szemedbe
És mindörökre veled maradok
Szemed mélyén szívedre gyökerezve.

Csak látomás

Csak látomás előttem nők sietnek
A vén szigeten szép elégiák
A lámpa fénye kényes éji állat
De hallgassad most versemet tovább

Már lázas örök körökben keringtem
A csók kék örvényének rejtekén
S a tavasz sűrűjében szálló illat
A testemre tapadt mint égi fény

A vágy üres ha csak egyedül vágyod
A gondolat ha így árva marad
A nyári este ha jegekkel áztat
A tiszta ég ha felhőkre szakad

Az öröm hullhat így leeső szárnyal
Ahogy az esők hullnak melegen
A vágy illan így boldogtalanságban
Mint a halál ha észre sem veszem

Mit mondhatnék még álom elrabortan
Se én se te se semmiféle fény
Csak látomás volt minden boldogságom
Kitáratlan megíratlan regény.

Két kék rigó

Az öreg szőlőben jártunk mi ketten
Zöld lánggal égett a mézgás akác
Hozzám simultál félszegen ijedten
Éreztem lelkünk forró égi tánc

Csókjaink köré bársony árnyak nőttek
Néhány imbolygó felhő-csipke folt
A tiszta égnek könnye szánkra csöppent
Még körbe járt velünk egyszer a hold

Most újra lázban tavaszunk holdtölte
A mezők aranyszélén hársszirom
Kezedet fogom leülünk a földre
A föld súlyát kezeddel elbírom

Te találtál én találtalak téged
Éji arcod fényénél álmodok
Szemünk sugarán átcsúsznak az évek
Mint akáclombok közt a századok

De előttünk kitisztult már az út itt
Az árnyak bája hajnalunkra leng
Még harmatosak köröttünk a lelkek
Szőlőnk felett két kék rigó kereng.

A hold szerelme

Ha feltűnik holt fényű hold
Varázsa vonz taszít még áthat
Elvesz majd újra visszalök
A jól ismert medrű világnak

A múltból nőtt most újra itt
Szívemen láza lénye áztat
Érzem a sejtjeim között
Hősét egy régi lobogásnak

Győzelmes arcát ismerem
Hívó szónak hogy ellenálljak
Nincs hozzá emelni erőm
Átadom magam vonzalmának

Korbácsol ver vadult szerelme
Sziklához csap e vonzalom
Aztán eltól megint nagy kedve
Hogy saját medrem járhatom

Ha újra vonz majd hűtlen vágya
Medremet újból elhagyom
Még korbácsol holdnyi szerelme
Én is bolondját járhatom.

Csak rád nézek

Az orrod enyhén hullámos kedélyes
Ajkadon a csók forró és piros
Szép két szemed komoly tekintetével
Merengő is és féltő és napos

Meztelenséged tó fölötti hajnal
Emlőid hullámozása ősfodor
Nem lehetek vágyaimnak szegője
Még két karod öröme rám sodor

Így él veled szerelmes őszes költőd
Kegyelmében adós mindenkinek
Vétkeiben is füstölgőn pipázva
Paroláznak vele az istenek

A kislányok még itt élnek szívemben
De meztelen csak te fekszel velem
Én nem tudom hogy felkiáltalak-e
Nagyon szeretlek ifjú kedvesem

Találj rám újra ha majd elveszítesz
Ne félj majd újra elfogni szívem
A füstös kocsmák huzatos buszában
Melléd ülök ismét én azt hiszem

Ha kérdeznéd mi ver ki csavarogni
Soha nem leszek ijesztő nagyon
Csak rád nézek te látod boldogságom
Mert szemedben ott ragyog válaszom.

Csikósirató

Magányos fal zenéje
Jaj csikósirató
A léleknek csak foltos
Vad emlékhordozó
Falak zenéje hangos
Múltat zengő folyam
Fároszok hangján síró
Múlt melynek ára van
Sárga eres falak
Jaj megbolydítanak
Csókosodó új lázzal
Jaj meglódítanak
Ismét szeretni hívnak
Csókokra rákapott
Véremben most is érted
Te érted jár a bot
Dús ölelésed átkom
Új életet adó
Ajak a lázas testen
Valóság verte szó
Rügyetlen bokros álmon
Felső virág szerep
Szürrealista álmom
Hogy egyszer így szeress
Hamvas ifjú szép ajkad
Égjen az ajkamon s
Érett nap arany létem
Az égre feldobom
Bátor és szép leányka
Még ölembe hajolsz
Koromnak derék árnyán
Aranyfelhőt porolsz
Légy valóságnyi bársony
E bolygón most koron
Tégy boldoggá ó erdő
Rozsdás lombjaidon.

A hajósi
Kovács Editnek
Egy pszichiátrián végződött
szerelem emlékére.

Egy percnnyire

Az álmaimban újra élsz te
Múltamnak lángos csillaga
Első ölekezéseinknek
Hulló rózsza-sziromzata

Húsz évem gyökértelen fája
Lombot ereszt emlékedre
Madárként szállok újra vissza
Ágai közé azt hiszem

Dús erdőinknek múltja nyárban
Fény-tengeren úszik a zöld
Táncaink alatt nedves pázsit
Harmatjában fordul a föld

Időtlen ifjúságunk égbolt
Melyen ott fénylik csillagod
Nem tudtam akkor szép szemedben
Hogy tébollyá válik a hold

Dér-üstökös lett csillagod még
Szerelmünk pusztá holt éden
Jég-fagyos rögzű televény hogy
Csak emlékeimben éljen

Hiába minden szépítés ma
Új ölelése csókja már
A létnek büntető bírása
Salakos ráncaiba zár

Csak emlékemben éledsz újra
Mint rímekben testesült ige
Lélekre feszült megváltásban
Mely feltámaszt egy percnnyire.

Az életem boldogabbik felén

Zizzen roppan a nád az éjszakában
A nyugalomnak feltja körém nő
Egyedül ülök árnyas holdsugárban
A nád-sarló kútjába révedőn

Az életemnek holt kísértet-árnya
Szárnyat lenget lelkem padja fölött
Hol megriadva tollba rebben átka
S elreppen még az ébredés előtt

Távoli zajok bántón civilizálnak
Lelkem dülva – nem csituló dühe
Lesöpröm még roncsaikat szívemről
S ülök tovább az isten csöndjébe

Felriadnak réveteg kósza tájak
Mögöttem bársony-táncot jár az éj
Lógnak a fák mint zöld katonasátrak
Az égi-csend bíbor-harcmezején

Lassan ébred a perc e kábulatból
A tavi nád font rigódalt fakaszt
Lassan csikordul a szekérkerék is
A kelő nap arany súlya alatt

A nád a sás a víz színét szitálja
Még ráolvad a hajnal teljesen
Tiszta tükrét a szél ráncokra vágja
Örök kétséget magányt keltve fel

Szemem mögé rejtőzik madaram
Kivárni még vörösbe tér az ég fenn
Hogy újra szálljon lelkem és hitem
Magasba lengve ölelésre készen

Zizzen roppan a nád az éjszakában
A nyugalomnak feltja nő körém
Egyedül ülök árnyas holdsugárban
Az életem boldogabbik felén

Itt rám talál a kristálytisza éden
Csillagos éj ivor-fénye veti
Ki alakját a tenger tiszta égen
Megnyitva vele szívem kapui

Lázás homlokom elrejt a nádas
Szikrázó lelkem bánatok elől
Kizárva korunk dagályát – kitárva
Az örömlétet szép hantja felől.

Talán

A betonjárda színű égen
Imbolygó pára köd-lován
Búsuló lelkem rettenetben
Vissza visszanéz tétován

Ősz búja bong át kíméletlen
Nyártól ittas terceimen
Távozás hűs csend az mit érzek
Szeretni felnőtt szívemen

A múltat édes méz takarja
Dús öröm az idő ölén
A lét-fonál ha megszakadna
A mindenségnek köntösén

A mindenségnek köntösében
Szálam mielőtt megszakad
Megerősítem magam lelkét
Te erősítsd meg önmagad

Az idő csillón rezgő nyárfa
Elszórja ezüst levelét
Talán még egyszer felkínálja
A szerelem szélerejét

A szép idő minden dacával
Gyors pörgésben még elhiszem
Fennakad csók-hálós szívemben
Egy lepkeszárnyú szerelem

A betonjárda színű égen
Imbolygó pára köd-lován
Még visszanéz szívem szívedre
És vissza is fordul talán.

Ne hidd

Ne hidd könnyedén ne ígérd
Hogy örökké lesz az hogy itt vagy
Szeszélyed vak s a szenvedély
Karodba lök és újra itt hagy

Ne ránts öledhez oly közel
Félek nagyon megmételyeznél
Kioltva reményem tüzét
Minden múlttal szemétre vetnél

Még akaratom ellenére
Boldogtalan futásodat
Felrónád győztes éjszakámon
Mint elrettentő átkomat

Ne hidd könnyedén ne ígérd
Hogy örökre van az hogy itt vagy
A múltunkkal minden remény
A jelenünkben újra itt hagy.

Túlélni

A bonyolultan szárazó
A kuszaság ha szívyszerű
Vérző hullámban átható
Felismerése egyszerű

Mint mezőn számtalan fűszál
Szálanként rajzban bonyolult
De fentről hullámozó derű
Élhető egységbe szorult

Kívülről szép emberi lény
Sejtek és organizmusok
Idegek fehérje világ
Bonyolult rejtjeles titok

Milliárd mikron halmazok
Nyálkás tülekvő lét salak
Egysége alkotja csodád
Gyönyörű nővé gyűlt anyag

Valóságot bőrrel fedő
Mindenség hű fosszilitás
Csillagként parázsló tűzű
Élő atomú Ermitázs

Zsongó világ-tükör habok
Hullámok plazma-kényszerek
Belső szükségű indulat
Mint lávát lövellő hegyek

Így indulatnak felfogott
Ösztönnek érzett kényszerek
Hatása alatt elfogult
Múló egységű élvezet

Alázó égetés verés
Porokból árnyasult világ
Egymásra húzó vonzatok
Örökült DNS.-bikák

És egy hatalomnak szere
Ki teremtésünkhöz jutott
Valami felsőbbség erő
Mélyből felszínre hozatott

Valami anyagon felül
És benne élő hatalom
Akarta azt hogy így legyen
Hogy rád tapadhassak nagyon

Érezni és szép kényszerek
Hatása alatt bomlani
Még tűz van a sejtek között
Sejtjeid közé omlani

S ha kell az anyagban tova
Érlelődni mint új világ
Kettőnk tükrén az ég tava
Frissen kibomló lét-virág

És őszinte rút anyagod
Bőrbe csavarva vonzani
Új emberi dimenziók
Lehetőségét bontani

Verést égetést alázást
Élni veled vízen poron
S pusztításban a halált is
Túlélni isteni karon.

És

Halk szuszogás a bárka-csöndben
Lent fény-ablak a tört vízen
Deszka reccsen a holdnak körme
Ránk szállt az éj már nedvesen

A hálók halszemekkel látnak
Hasadon szakadt takaró
Egymásba hajló gyors ívásban
Már torkunkon csuklik a szó

Halk sírás hallatszik a tájból
A falu felől vélt harang
A tó körül lobogó árnyak
Fa-lélegzetű furcsa hang

Éjfél és hajnal közé verte
Az idő csúszó ékeit
Vágyam még elsimítja egyszer
Szemérmed zsongó bolyhait

Halk szuszogás a bárka-csendben
Fény-kocka hullám tört vízen
Deszka reccsen a holdnak körme
És boldog voltam azt hiszem.

Halott vagy

Halott vagy sehol semmi jel
Se lent se fent se kint se bent
Már fekszel moccanatlanul
Szemed azúrkék tér üres
Hozott a hajnali vonat
Fekete szélfodros hajad
Hever az asztal üvegén
Szobámban megvakult a fény

Halott vagy semmi semmi jel
Kint hajnalt bont az éji ég
Leveti sötét öltönyét
Váltó csikog fütty trombita
Huhog a torpanó vonat
Tódul a koptató tömeg
Ajtómat nem zörgeti meg kezed
Halott vagy sehol semmi jel.

Kövekben fázom IV. fejezet

A gyermek is combot egyen

Apám lelkünket ütte verte
Féltékenység gyötörte rága
Kishitű önző egoista
Kinek nem volt osztható álma

Éltünk örökös rettegésben
Érzékeny húrt: – családjunk nyúzta
Önzése vak határtalan volt
„A comb az enyém!” ordította

Anyám arcán könny csorgott sokszor
Apám képe kettétört bennem
Nem őt akarta sérteni csak
Ő állt elém védeni engem

Repült talált ütött a fácska
És vér vegyült a szőnyeg porral
Majd nyugtató injekciókkal
A nap tovább csúszott a holddal

Az éjszakák remegve fáztak
Álomkórban pangott az élet
Előttem minden ami várt még
A távolság kódében térdelt

Érzékeny festő volt a reggel
És minden színe engem bántott
Még nem találtam magam ágát
Minden más ág csak arcul vágott

Sokáig jártam egyedül és
A város rengetege rágott
Szívemre ült a szerelem de
Azután újra elcikázott

Egyedül voltam az ég velem
Az ember rongyos hullazsákom
Azt gondoltam akkor magamnak
Magam maradok a világon

A munka sem se más tudások
Nem kentek szivárványt szemembe
Csipkebokor sem égett csontos
Keresztre ráolvadt szívembe

Járt az idő nagyon valósan
Vonaton hajón jöttek mentek
Elrongyolt bársony örömeim
Csillagos öledbe tereltek

Megváltás nekem csak te voltál
Krisztus keresztem fénylő ága
A napi poklok rőt tüzéből
Átingáztam a boldogságba

A felejtés fehér csipkéit
A múlt sötét tükrébe verte
A tisztaság ezer virággal
Lett létem égő almáskertje

Pergett időnk homokórája
Ásott földött gyászteli vermet
A hétköznapiok karcsúsága
Földbenéző kitérdelt pap lett

A szükség ráült már a hitre
A kerék nem forgott az ártól
A ház ablakán ha kinéztem
Az eső esett csak magától

Úgy felrémllett apám alakja
Hazám arcán ott ült az átkos
Kishitű önző egoista
Semmi köze hozzám s anyámhoz

Süllyedt kabinok lenn a mélyben
Kivilágítatlan ablakunk
Vagyunk csendes szenvedésben mit
Munkánk ráadásaként kapunk

Mi kevesek vagyunk magunkban
Legyőzni a vad rabló jelent
Közöttünk ott feszül a tenger
És szívünkben fásult csend kereng

Ne hagyd fiad bíztasd segítsd most
Add vissza hitem tedd meg értem
Emeld most önzetlen fejed fel
Tudjam hogy nem hiába éltem

Lányom fiam becsülje múltam
Egy biztosabb jövőt idelenn
Apám emlékét had feledjem
És a gyermek is combot egyen.

Ha felfognád

A mélység gömb-szigetén állok
Egyszerre le és fel kiáltok
Hangom csak te verheted vissza
Zaját a mindenség beissza

Hallgass meg ember árva testvér
Génius is gyilkos is lettél
Ne támadj többé önmagadra
Örök példázat ég a napban

Körülzár a mindenség-árok
Még egymásra – magunkra várok
Ha felfognád már végre ésszel
Velünk együtt az élet vész el.

Ars poetica

Őszinte sűrű évezredek
Tömörülnek cseppjeimben
Igaz ígézet sója csillog
Valóság rideg tükreimben

Úgy csúszok át az öröklétbe
Ahogy formát bont az árok
Ős bolygónk amfora hegyéből
Csak percnyi lét-tudat szívárog

De vissza bölcsőhosszú éjbe
Porlasztó fagy-érzés nyomaszt
Rög mozdulatot tűnő kékje
Létem tudat-mély vize fakaszt

Szikrányi sziklák szavaim
A gondolat ha utolérem
Elfoszlok rögtön nyomain
Mért parazslok még nem is értem.

Fa a sziklafalon

A vékony csontú puha sudarak
Példáiért zokognak a falak
A repedések könnyes árkain
Kapaszkodva reszketnek álmaim
Vajon miért fogant ide a lét?
Növesztve fel napszárú életem
Még alattam fekete sziklafal
A semmibe szakadtan jár nekem
Nem oly erős a szökőkút sugár
Mit ki ne kezdene a kövidék
Nem oly erős a bibliai láz
Hogy átöröklene az ág hitét
Keserű csepp az élni akarás
Feleselni a görcs bogaival
Megcsökött kifícamodott világ
Mi biztonság helyett itt rám rivall
Ha kivirágzik is a lét-sugár
A semmibe szóródnak magjai
Megcsal az ég – magát megvallani
A pusztulást szégyen bevallani
Micsoda jel a bibliai szikla
Kések szuronyok veszejtő köve
Elszédít minden védtelen magot
Nem érzi felnőni a semmibe
Mint vékony csontú puha sudarak
A sziklafalon ekként álmodom –
Majd felszállnak elém a madarak
S az erdővel én így találkozom.

Este

Végtelen pirkadásom
Mindenségnek nyugalma
Valami hordhatatlan
Rám ázó halk sikoly

Csak élet

Ha lent és fentre válik épp olyan
Az ég akár a por akár a sas
Lentről növvő végzetes jövő az
A mélységbe ránt bármilyen magas

Magányos – örök isteni kétség
Értelemmé gyötört hulló talány
A teremtés álmán utóérzés
Szűnő idő-parton néma parány

Kis elárvult kegy-éhes temető
Mécses lángon virrasztó büszke nap
A jelen múlt jövő eggyé érten
Egy percnyi égő létöröm-igaz

Véletlen kedv ígézet egésze
Mindenséggel vakon játszó kedély
Egy percig fény az űr-poros éjben
Fellángoló elhamvadó remény

Csak élet. Kéj a mindenség kódén
Rőt örökség csillag-rideg szeszély
Sors-ábránd halott árnyékok között
Az öröklétre nem elég szerény

Csak élet. Kútláncon égő fénycsepp
Még váratlanul felrobban az ég
Tűnő tükre kisimul az éter
Örökbe hült csenddé feszült jegén.

A fény egésze

Egy iszonyú hű szerelem él bennem
A halálhoz de máshoz semmi kedvem
A túl virágos túlvilág határon
A nihil mentes csoda parkba vágyom

Önmagam mellett itt egyedül állok
Deres síromból némán átkiáltok
A visszhangos árkon szívem visszaver
És a méla avar rendjébe teper

Sárga levelet hullva árnytalan
Szavam fohásza méhe szárnytalan
Permeteg vérem csordulatlanul
A mindenség csermely terhére hull

Hatalmas fa tengerek hullámterhén
Sovány karommal szívetek ölelném
Fehér galambot védelmező ággal
Hold végzetét ahogy a naptól vártam

Terhem telve kovásztalan kenyérrel
Nem élhetek kényszerű felmentéssel
Szobraimat ledöntötték a bátrak
Hogy meztelenül magam elé álljak

Gúnyok – rikoltó pávafarkasok
Apák és fiúk pányvás állatok
És minden-minden ami visszatér
Jelen jövő mi a múltamba ér

Anyákban fájdalmakat mart ebek
Árkaim előtt térdre esetek
Sírjátok rá az árva keresztre
Mi sem voltunk soha sem szeretve

De sorsunk így sem testvérin barát
Egy csepp sem köt hozzátok jaj! soha
Magam sírjánál állok egyedül
S a fény egésze velem száll tova.

Mi is vagy ember?

A létezés céljával önmagadban
Bolyongasz ember a földi tavaszban
Egyenes úttal mely végén szegett
Mely önmagán túl sosem érhetett
Hisz hozzád vezet minden kényszered

A létezésed célja önmagad vagy
Lázás testben sajátos én tudat
Tárgyi mivoltod korlátival terhes
A végtelenség vágyától kegyelmes
Örök reményű könnyes áldozat

De hát mi is vagy? – szív ész akarat?
A megjelenés belső ereje
Csillag múltú önhitű életnagyság?
Önön létednek édes vérjele?
Önismeret szívhangú kényszere?

A kényszer vagy? – isteni abszolút?
Uralkodó kicsinyes másolat?
Belül s kívül is elfogyó élet?
Vagy felsőbbrendű teremtmény tudat?
Mindenségen terjedő arculat?

Mi is vagy? – önmagad tárgyi mása?
Még anyagod nélkül a semmi vagy?
Így leng körül öntömjénű árnyad?
A valóságra csüngő földi szárnyad?
Még szellemed ártón magára hagy?

Mi is vagy? – képmása szellem ősnek?
Ismerhetetlen önkényű tudat?
Isten teremtmény jövő záloga?
Vagy mocsár szűrte örök áldozat?
Fájón elhulló őszi kárhozat?

Mi is vagy? – édes keser bölcselő?
Síró rajongó féltő szerető?
Bántó s bántható bú-arcú vagány?
Fojtogató fényt nyelő ingovány?
Szűz boldogsággal vakító talány

Mi is vagy ember? – folt a fény falán?
Vagy maga a fény anyaga talán?
Az abszolút istenin emberi?
Csillag fényű hang érzelem teli?
Akart élet akit a múltja vet?

Túl abszolút az emberi felett?
Az ember saját isten-lényege?
Tárgya hatalma ősi kényszere?
A valós anyag lényege helyett?
Szellem trónusra ki szemet vetett?

Egy hang vagy ami belőről remeg?
Saját misztikus hangos végzetet?
Önmagad mi belőről igazol?
S az egek tiszta csendjére hatol?
S távoli fénnel rezgőn áramol?

E planétán tévelygő kárhozó?
A végtelennyi másságok között?
Felismerést felejtő álmodó?
A mindenség dús anyagán szökött?
Átjáróban sötét múltak között?

Isteni is s fájón istentelen?
Anyagragyogás megszentelt helyen?
Porzott termőjű igézett anyag?
Mely saját értékére visszahat?
És tékozlón tévelygőn itt marad?

Létezés-kényszer mely még ölni fog?
Mi állandó válsággal láncoló?
Harcos tudatú önző őanyag?
Saját szívébe fűrődő golyó?
Élet szikú magányos átkozó?

Létezés céllal önzőn önmagadban
Bolyongsz csak ember a földi tavaszban
Egyenes úttal mely végén szegett
Mely önmagán túl sosem érhetett
Hisz elhagytak régen az istenek.

A költészet még nem elérhető

A költészet még nem elérhető
A csend csont-tornyok szobáira nő
Az ablakot tenger veszi körül
A fényes-szél kopott szívekre hűl

A költészet még nem elérhető
A barátság is könnyen sérthető
A jövő előtt vaksorsú szemek
Jégvirágai könnyet rejtenek

A költészet még nem elérhető
Csak kies partokon észlelhető
Még karja lenget – messzi távlatot
Térdre rogyott reménye a homok

A költészet még nem elérhető
Csak egyre fogy az élhető idő
A tiszta szó még szívekig elér
A költőhűség poraiba tér

A költészet még nem elérhető
A szó még ajkán kóddal fejthető
Ha elmarad a várt találkozás
Legkevésbé a hajós a hibás.

A perc örök

A perc örök csak mint az ég
Az élet tűnő mint az árok
A vérben halál szárnya csap
Dombján pompáznak a virágok

Jelenünkre múlt varjak ülnek
Az előre halott repül
Minden új perc csak múltat láncol
Izzó napunk is napba hül

A rabság vad szabadságra
A szabadság rabságba dől
Nem vonz semmi hosszú távon
Az örök percebe menekül

A pillanat impresszió
Földi létem villám tüze
Sejtjeimet s érzékeim
Öröm mézekkel tölti be

Ez él még szemében égek
Örökléte mi bennem ég
Szeme kényes – tiszta éggel
Egyetlen perc aztán kiég

Egy percre van tőlünk az árok
Szívem testem lelkem fölött
Dombomon már virágok égneek
Csak azaz egy perc mi örök

A perc örök csak mint az ég
Az élet tűnő mint az árok
E perc szívem dombjára nő
A mindenség-örök virágok

Szívemben tágulok veled

Fekete parttalan terek
Némán lapuló fergeteg
Csillám-pikkelyes vad hala
Jónást elnyelő cet maga

Jaj hirtelen mély űr zaja
Csillagfény kárpitú tava
Úszom benned úszom feléd
De földbe bukom még előbb

Mint kútba a szomjas veder
Már bennem te fényeskedel
Te védőm fekete lovag
Vad kedvem fekete lovad

Vágyamban feloldó kegyed
Szerelmem hűségem tied
Fekete parttalan terek
Belőled vagyok és leszek

Jaj csendes éjnek úrfala
Teremtő ölü ősanya
Felvonz öblös tekinteted
Szívemben tágulok veled.

Minden élet

Mért mondod amit mondasz?
Ha tudod mennyit ér
Ha tudod minden élet
Csak halvány esti szél

Mért teszed amit teszel?
Szűk pályán kényszered
Ha nincsen azon kívül
Tehetség más neked

Mért áltatod önmagad?
Hős vággyal ennyiért
Ő is ki antik társad
Csak mint te annyit ér

Mért Ő hited reményed?
Hisz múltja végzeted
Fényekben ritka pára
Mi feloszlik veled.

Nap

Még delelőn már azelőtt
Vak láng-tudatú vén gigász
Vérem teremő ugyanaz
Folyvást pusztító mindig más

Sark-szín szelekkel tomboló
Teremő halálnak ura
Űri sötétben táncoló
Időn épülő láz-tufa

Még makulátlan áldozó
Temetőn sétáló barát
Élet és halál kényszere
Sors tükreit metsző karát

Időközönként eltűnő
Hold mögé bújón éledő
Porult létembe menekült
Vérem mérgező szerető.

Nem vagyok

Nem vagyok jövő kész ige
Ujjlenyomat se jel a porban
Itt sehová sem tartozom
Nem vagyok kőparancs egy korban

Sem múltam szép sem tethelyem
Eredetem élő a holtban
Sem felhozó sem hantoló
Kedv virtus ernyedő karomban

Sem semmi jelentős csoda
Vad morajlás egy más világból
Csak feltámadt hullámverés
A tengerhabos éjszakából

Nem vagyok s voltam érdemes
Csak csillagtalan égi tájra
Hol alázott a szertelen
Élhetetlen emberi árja

Nem vagyok képes életem
Értéken élni tűz a gyomban
Hallatni tiszta énekem
Fénnyel élni halott korokban

Nem vagyok képes bús fajom
Hanyatlásában társul lenni
Büszke igazzal mindennek
Erejével is ellen menni

Nem vagyok méltó és erős
Hisz nem hallgattok toborzómra
Futtok akár a fergeteg
Egy ismeretlen vad pokolba

Gyehenna tüzek bokrain
Lángjai végén fennakadva
Végezve be a pusztulást
Mindig a jobbítást akarva

Nem vagyok jövő kész ige
Ujjlenyomat se jel a porban
Itt sehová sem tartozom
Gyomként tűnök örök titokban.

Nincs semmi sem

Nincs semmi sem ami megér
Mi annyit ér az Istenér
Mint amibe belekerül
Ha melege magára hül

Nincs semmi sem bár sír a tag
Az a szikkatag ásatag
Fenn a csillagok fénye zeng
Ajkunk még árulón eseng

Nincs semmi csak a bús haza
Foltokban terjedő baja
Az ég az ajakról tűnik
Nincs semmi csak mi megszűnik

Nincs semmi csak mi zsong maga
Tikkasztó élet asztaga
Sarlótlan elnyelő s egyéb
Csak ami szívemből kiég

Nincs semmi csak mit kény akar
Nincs semmi csak mi felkavar
Mi annyit ér az Istenér
Mint fára szögezett tenyér.

Tükröm

Tükröm az ég a mindenség
Éje és fénye bennem ül
Kezdet és vég mi közte van
Anyag-rácsain szellemül

Amiben van – az én vagyok
Hol kicsibe hol nagyba ver
De értelmének szárnyain
A méltóságig felemel

A szellem sorsot osztogat
A sors anyagba merevül
Az anyag szellemért kiált
A szellem tőle menekül

Megférhetetlen ellentét
Ítélet végső büntetés
Így vezekel a teremtő
Önmagát büntető egész.

Kérdések nélkül

Kérdések nélkül érdemes csak élni
Időt feledve ösztönös tökélyel
Bizonyosság végül mi percben elégül
Ölelni ölni ősi szenvedéllyel

A szenvedélynek érdemes csak élni
Mint hősi múltunk ősi tengerében
Lázás örömök tökélyét idézni
Melynek habjából bőszt utód kel éppen

Ha tigris lennél boldog is lehetnél
Örökölt ösztön lázas vértéjében
Edződve nőnél örömök vadásza
Élve az élet röpke búvkörében

De így nem csillogó az élet fénye
Lélekbe maró hazug passzióval
A kényszereken gyáván ketté tépve
A kést csak önmagadra oszthatóan

Kérdések nélkül érdemes csak élni
Őszinte sorsban csak tökéletesen
Ösztön önkényén az életet hívni
Szem mélyén élni örvényletesen

Magadat értve tiszta létezésben
A szükségletek törvényei által
Meghatározva büszke életedet kinn
A teremtség józan forgatagában.

Micsoda bánat

- I.
Micsoda bánat ül jeges a szívemen
Micsoda zaj szítál távoli gyötrelem
Valami rejtező éteri szárnyas-árny
Valami múlt s jelen mi a jövőbe ránt
- II.
Micsoda bánat ül jeges a szívemen
Mindenség csend borong motoz a színeken
Véletlen só-hajtás akaratlan gyökér
Legendátlan élet mi a semmibe ér
- III.
Micsoda rettenet néma harangja ver
Érzékeimen átkondul hozzád közel
Micsoda bánat nyom markolja torkomat
Halál felé futó robogó csont-fogat
- IV.
Micsoda bánat fúj piros hajnali szél
Létszomjas pusztá vágy vér kavarta hevén
Értelem-parti érzés velőbe zárt erény
Rengő jobbító szándék a Duna szent jegén
- V.
Micsoda bánat ez arany-sminkes magány
Állott víz-borzoló maró vulkáncsalán
Kénsárga ölelés istentelen pogány
Könnycseppel temető vigasztalan parány
- VI.
Micsoda bánat ül mindenség-csend borong
Micsoda rettenet mi szívemben szorong
Micsoda sors-igaz lebegő félelem
Bizonytalan – borzolt fuldokló értelem
- VII.
Micsoda bánat ül jeges a szívemen
Micsoda együgyű emberi érzelem
Micsoda felejtés elszivárogtat láz
Lassanként kihűlő még csillogó parázs
- VIII.
Micsoda bánat ez jeges a szívemen
Mindenség csend borong motoz a színeken
Véletlen só-hajtás akaratlan gyökér
Legendátlan lét-érzés mi a semmire ér.

Semmihez is kevés

- IX.
Valami túlerő lélek sodró foka
Elárvult teremtmő megváltó viszonya
Ráébresztés-döfés stigma a létemen
Sejtekbe örökölt függés még létezem
- X.
Fagyokhoz hűtelen kipártolt jelenés
Érlelt önzött öröm életre léptetés
Tenger-arcú sötét ős-tűzű érzélem
Hőt sugárzó konok nap-bolyhú értelem
- XI.
Karcolatlan íves röppályájú erény
Magány ezüst cölöpsor genezis tengelyén
Baltátlan gondolat vágy tüzelte ige
Nő-ölű költemény teremtmő ösztöne
- XII.
Csont sűrű üzenet csend-tövű éje tán
Hús-láncon csillogó égbolt-tükrű magány
Igézett sókristály ismeretlen csele
Túlerő áldozat
- XIII.
Valami erőszaktevés az egeken
Valami tévedés amorfú értelem
Valami hő-mutáns fejletlen állapot
Valami gyönyörű kútmélybe dobott
- XIV.
Társas alázatban tántorgó pártalan
Önmagát felező fázó világtalan
Súlytalan túlfeszült idő-csiszolt parány
Bölcső-vízből szökött gonosz világ-vagány
- XV.
Valami érdemes s érdemtelen bazár
Valami rettenet-ok elleni batár
Valami sejt kötött mindenség-másolat
Valami elhagyott tévelygő áldozat
- XVI.
Valami túlerő érdemtelen vigasz
Valami kétség-ár utolsó és igaz
Valami árvaság istenbe zárt homo
Valami elfogyó pártalan álmodó

XVII.

Ezernyi rejtelem csillag-világ szike
Önző kapaszkodás mélységek szélibe
Valami görcsösben gyökeredző talány
Kövülő foltnyi vér a csend-üreg falán

XVIII.

Valami nem elég isteni áldozat
Ős méhből felsíró gyászterhes kárhozat
Zátonyt törő hullám szétfröccsentett egész
Életnyi Júdás csók – semmihez is kevés.

Mért érzem úgy

Mért érzem úgy hogy hold vagyok
A tenger habos égben
Ezüstös só-fehér golyó
Az egek tenyerében
Idegen fénybe forduló
Egy kósza nap tüzére
Ár-apályt támasztó erő
Az elmúlás szemében
Mért érzem úgy hogy kéz vagyok
A lét lógó zsebében
Mint reszkető hársfalevél
A karvaly karmú szélben
Mért érzem úgy hogy a magány
Megtelepszik a térben
Arcomnyi maszk szemére ül –
Könnycsepp a kényes vérben
Mért érzem úgy hogy végzet ül
Bábeli hangom szárnyán s
A mindenség csöndje kondul
A költemény harangján
Mért érzem úgy a rettenet
Keresztüzében állok
Csak nézek rátok emberek
– Nézek s halálra fázok.

Örök nyugalma

Hamvaimat az ég kerék-szelén
szórjátok szét boldogan könnyedén

Akár a gyönyörű egészet
Szétkavar s elszűr a végzet
Hullám: dara – mint holtkönnyű homok
A tágas tér áramain forog majd
Örök nyugalma te benned lelem
Fénylő oldású világtengerem
E bolygó-kötött súlytalan telőn
Teremtő Istent morajló temetőn.

Reménytelenség

Morajlik az égtelen űr
Átérik delején magánya
A véletlen s a rendezett
Hulló fényeik összezárva
Hajnala szertelen karán
Atomi láncom pirkadása
Istenek nélküli talány
Titkai csontjaimba zárva
Gáz-virágú napra vár
A minden mi életet tevő
Lehetőségem kiváltva
Hogy lélek legyek s lelket szülő

Alávetve csillag kénynek
Követve térben és időn
Edzve fénynek feketének
Halálnak tüzekkel nyelőn

Rám égett szikár magánya
Az Istentől üresült közben
Testembe robbant láng-virág
A megmerevült földre ölten
Tudom a teremő világ
A csillag folytonosság híve
Nem független tudatú láng
Az anyag rácsain hevülve
Tudom sajátja a magány
Mi fosszilis anyagom lénye
Létemmel járó ősz örök
Reménytelenség iker fénye.

Kövekben fázom

Kövekben fázom. E végtelen táj én:
Lélegzetnyi lomb, versnyi öröm.
Még bensőm szétszórt nyomait járom
Visszafelé a fényt mely nagy robajjal
régen elhagyott.

Most
Palástom lebben
Az éjszaka néma roncsai közt
Emlékeim szomjas kútjai sírnak s az ég
– Ó Aphrodité kit szeretek
Kosladozó szerelmek anyja
– Édes költemény: fekete piramisok
nyársán nap
Visszahúzódva: tenger apadásaim. Segíts!

Kövekben fázom!

Zuhanok már befelé még
Testem málló tömbje porlik
Időtlen lépteim dűlőiben
S a végtelen ragyogás bennem suhogó angyal

Hát hogyne jöhetnél kiragadva tisztító dallal
Ha feltámadás lőn fényes szavakkal
Lógó harangok sátraival ha befogadó az ég
Melyben ismét egy csobbanás uralma ébred.

Kövekben fázom!

Evilág harcosa most
Áldott meztelenségben itt
Halottainkból feltámadón kiáltalak
Izmos lószívem madrigáljaival
Bár tudom maró a könny
S végtelen csókom tovább bontja az éj.

Címjegyzék

Szegények kenyere I. fejezet

Ha rám nézel
Szabadság
Fejtsd fel a teremtés bogát
Mint aki fél
Örömöm élni
Lehetnének
Hogy emlékezhessünk
Fekete idők szárnyán ülök
Azt hisszük
Szent örületben
Arcomon túl
De mindhiába
Boldogtalan kolonc
Boglyába vág a villa
Elszólom
Te őszi gyönyörű
Nemzet-szív-tüzek lengjenek
Tegnap mérge
Búsan nézem
Üvöltsd üvöltsd
Köszönöm az aranyakat
Mért érzem úgy
De jó ha fáj
Várjak – ne várjak?
Te cigány-magyar
Se rabok se szabadok
Balek leszel vagy bűnöző
Arcod aranysminket keres
Szegények kenyere
Mert vezető csak az legyen
Jöjj mindent újjászülő enyészet
Hét helyett
Hitem gyönyörű
Már túl a szón
Nem képzet csal
Őszintén
Felismerésben vált a feszület
Kitárult szívvel
Fehér szirmokat hordozó
Énértem
Esőárnyék
Jövő tanúja
Arcod fordítsd
Mivoltunk nekik

Szemem szemedbe
Hinni tudsz
Elhallgatva a köveken
Lélekre száll a régi dal
Ha nincs a költő

Költő az éjszakában II. fejezet

Gondolatban megérintelek
Veled az Isten
Játszódni hívtál
Csak a vers
Hát hol vagy
Mint hegytetőn böggő számár
Velem szólva
Költő az éjszakában
Vagyok hát
A szívre hegyezett idő
A test gyötör
A nevetés piros foltjai lehülnek
Ítélet
Még nem ereszt
Este és reggel
Mit ér
A lélek nem a holnapé
Messze a falutól
Hazafelé
Még én akarom
Sárga föld
Hámlik a föld arany tűzön
Léptünk tünteti
A lélek örök
A mámor csak
Megkönnyebbülve
Ott élnék
Mi lesz
Beethovennek
Szellemre épülsz
E zene oxigén
Tüzem alkonya
Holdmadár
Itt a kocsmá asztalánál
Napraforgó áll a napon
Idő idő
Lát az Isten böggő szamarat
Nincs menekvés

Felejtsd el
Fohász
Fehér karácsonyt szerető
Édes szülém s az Isten hangja
A hit
Még élsz

Az öröm X. szélességi fokán III. fejezet

Üszkösödik a méz
Széthullunk
Más semmise
Az öröm X. szélességi fokán
Éji mellek
Lobog az ing
Jövő csillan
Már nincs remény
Ne tudja senki
Mondd
Ha hül a test
Kérdés az állandó
Miféle
Csak látomás
Két kék rigó
A Hold szerelme
Csak rád nézek
Csikósírató
Egy percnnyire
Az életem boldogabbik felén
Talán

Ne hidd
Túlélni
És
Halott vagy

Kövekben fázom IV. fejezet

A gyermek is combot egyen
Ha felfognád
Ars poetica
Fa a sziklafalon
Este
Csak élet
A fény egésze
Mi is vagy ember?
A költészet még nem elérhető
A perc örök
Szívemben tágulok veled
Minden élet
Nap
Nem vagyok
Nincs semmi sem
Tükröm
Kérdések nélkül
Micsoda bánat
Semmihez is kevés
Mért érzem úgy
Örök nyugalmam
Reménytelenség
Kövekben fázom